

genç SOSYALİST

15 GÜNLÜK SİYASİ GENÇLİK GAZETESİ

12.4.78 **24**

500kr.

"Gençlik, öğrenci gençlik ve bilhassa işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir." LENİN

FAŞİZME KARŞI İLERİ !

IRKÇILIĞI PROTESTO GECESİ

Dünya barış güçlerinin Birleşleşmiş Milletler'e üye ülkelere dayatması sonucu Birleşmiş Milletler tarafından kabul edilen, ırkçılığın, kafatasçılığın, renk ayırımının protesto edildiği "21 Mart Uluslararası Irk Ayrımını Tasfiye Savaş Günü", her yıl dünya siyasi arenasında yerini alıyor. Her yıl 21 Marttta sosyalistlerin önderliğinde demokrasi güçleri, gericiliğin, sömürünün bir biçimi, bir görüntüsü olan ırk ayrımına karşı kitlesel tepkiler yükseltiyorlar, dünyanın dört yanında. Başını sosyalist sistemin çektiği dünya devrimci sürecinin bir parçasını oluşturan ülkemiz devrimci-demokrat güçleri de, bugünü en anlamlı bir şekilde, ezen ve ezilen ulus sosyalistlerinin ortak bir toplantısı ile kutladı. Ayrıca Kürt halkının ulusal bayramı Newroz'un da aynı tarihe rastlaması toplantının anlamını ve çekiciliğini bir kat daha artırıyordu.

Sosyalist Gençlik Birliği ve Devrimci Halk Kültür Derneği'nin desteklediği, sosyal çalışmalarını sergilediği toplantı, 24 Mart akşamı Makina Mühendisleri Odası Toplantı Salonunda yapıldı. Toplantıya gösterilen aşırı ilgi (salonun tamamen dolu oluşu, zor şartlarda kalınmasına rağmen beş buçuk saat süresince gösterilerin tam ilgi ile izlenişi, vs.) son yıllarda gittikçe keskinleşen sınıf mücadelesinin sonucu kalınlaşan işçi sınıfı biliminin kitlelere götürdüğü devrimci duyarlığın açık ifadesiydi.

Toplantının açılışından sonra, SGB Çankaya Şube Başkanı Mete Alpsar "21 Mart"ın anlamı ve içeriğini, sosyalistlerin bu olguya yaklaşımını değerlendiren bir konuşma yaptı.

SGB Çankaya Şube Başkanından sonra konuşan Ankara DHKD yöneticisi bir arkadaş, "ırkçılığa karşı mücadeleyi bir kezde ezilen ulus sosyalistleri açısından değerlendirdi. Kürtçe olarak yaptığı konuşmasında "Newroz" gününün, Kürt Halkının ulusal değerleri açısından önemini belirtti.

Konuşmalardan sonra SGB ve DHKD, farklı uluslardan gençlerin devrimci-demokrat dayanışmasının güzel örnekleriyle dolu sosyal çalışmalarını sergilediler.

DHKD'nin Nevroz'la ilgili tiyatrosu, Diyarbakır yöresi halk oyunları, DHKD korosu, SGB' nin Gaziantep yöresi halk oyunları, SGB korusu, tiyatrosu, ozan Nevruz ve Özgürlük grubu (koma azadi), yaklaşık beşbuçuk saat süren toplantının uyumlu akışının çok güzel yanlarını oluşturdular.

Ayrıca slaytlı şiir gösterileri, DHKD'nin fotoğraf sergisi izleyenlerin takdiriyle karşılandı.

SGB ve DHKD'nin çok yüklü bu programına açıkça zaman yetmedi. Toplantıya gelen sayısız mesaj okunamadı, ancak çok önemli olanları okunabildi.

Toplantı boyunca sloganlar izleyenlerin katılımı ile coşku içerisinde söylendi:

KAHROLSUN IRKÇILIK
YAŞASIN NEWROZ
İŞÇİLERİN BİRLİĞİ —
HALKLARIN KARDEŞLİĞİ
HALKLARA ÖZGÜRLÜK
YAŞASIN SOSYALİZM!

***

TMMOB, TÖB-DER, TÜM-DER, TÜTED, HALKEVLERİ, KÖY-KOOP, ÇAĞDAŞ HUK. DERNEĞİ, DGDF, İGD, TÜS-DER, TÜMAS, TÜMÖD, İKD, AKD, TİB, SGB, PİM, T. ZİRAATÇILAR DER, TÜM-OR-DER, HSM-DER, TÜM ZERBANK-DER, ANKARA DEMİRYOLU MEM.DER, ENERJİ-DER, İŞÇİ KÜLTÜR DERNEĞİ, DEV-SAN-DER VE SANATÇILAR BİRLİĞİ DERNEĞİ BAŞKANLARI "FAŞİZME İHTAR EYLEMİ" VE SONRAKİ GELİŞMELER KONUSUNDA BİR BASIN TOPLANTISI DÜZENLEYEREK GÖRÜŞLERİNİ AÇIKLADILAR.

Basın toplantısı metni aynen şöyledir:

Tüm emekçi halkayöneltilen faşist saldırıları protesto etmek amacı ile 20 Mart 1978 günü, Anayasa'dan ve Anayasa'nın başlangıç ilkesinden hareketle; DİSK Yürütme Kurulu kararı doğrultusunda DİSK'li işçilerin başlattığı "Faşizme İhtar Eylemi", yıllardır halkının çıkarlarını savunan ve bu yolda hiç kimseden bir şey beklemeyen öğretmenler,öğrenciler, memurlar, teknik elemanlar, hukukçular ve sağlık görevlileri tarafından da yurt düzeyinde aktif olarak desteklenmiş ve başarı ile sonuçlanmıştır.

Bu eylem; uzun zamandan beri fabrikada, tarlada, okulda, işyerinde, evde, yolda saldırılara uğrayan, işkence gören ve öldürülen işçilerin, köylülerin, öğrencilerin ve tüm emekçilerin silahlı, bombalı faşist çetelere ve onları yönetenlere karşı gerçekleştirdiği açık ve kesin bir ihtar eylemidir.

Faşist baskı ve saldırılara karşı ve faşist yuvaların dağıtılması yolunda başlatılan ve başarı ile sonuçlanan bu eylemde tüm emekçilerin ve gençliğin birlikteliği ve fiili dayanışma içinde olmaları ilk kez bu ölçüde görülmüş ve yaşanmıştır. Bu, emperyalizme ve faşizme karşı önümüzdeki günlerde de sürdürülecek mücadeleler açısından umut verici ve sevindiricidir.

Bu eylem faşist baskı ve saldırıların acısını eksilmeden ve hâlâ yaşayan emekçi halkımız tarafından sevinçle karşılanmış; saldırganlar ve örgütleri ile perde arkasındaki egemen sınıflarda tedirginlik yaratmıştır. Faşist güçlerin, egemen sınıfların bu tedirginlikle ellerindeki her aracı kullanarak ve her yolu deneyerek, faşizme ve emperyalizme karşı mücadele veren kitlelere ve örgütlerine yönelttikleri saldırı ve suçlama kampanyasını doğal karşılıyor; sömürülen, ezilmek istenen ve saldırılara uğrayan emekçi halkımızın sevincini paylaşmaktan onur duyuyoruz.

Ancak, Anayasal hakların kullanılması sonucunda gerçekleştirilen ve baştan sona disiplin ve kararlılık içinde süren "Faşizme İhtar Eylemi"nin ardından sayın Başbakanın yaptığı açıklamanın bizlerde ve kitlelerimizde üzüntü yarattığını da belirtmek isteriz. Bu yüzden sayın Başbakanın açıklamasında yer alan ve bizlere ilişkin olan konulardaki görüşlerimizi kısaca açıklamayı görev sayıyor ve şunları söylüyoruz:

1. Sayın Başbakının da belirttiği gibi Hükümeti değil, faşist saldırıları ve bunları örgütleyenleri hedef alan eylem, kendi deyimleri ile "bazı kuruluşların en iyimser yorumla aşırı duygusal tepkileri ile..." değil, faşist baskı ve saldırıların hedef aldığı kitlelerin bilinçli ve doğru kararları ile gerçekleşmiştir.

2. Emekçi halkımızın ayrılmaz bir parçası olan kitlelerimizin göreve getirdiği biz yönetciler; yıllardır ve özellikle MC dönemlerinde kitlelerimizle birlikte, bir bütün olarak sömürü, baskı ve zulme karşı mücadelede bizlere düşen görevleri yerine getirmeye çalıştık. Bugün ve yarın da, günümüze dek olduğu gibi, hiç kimseden hiç bir "diyet"beklemeden bu yolda çalışacağız. Anayasal haklarımızı kullanmamızdan ötürü eğer bir sorumluluk sözkonusu olursa, elbette bu sorumluluğu ve getireceklerini sonuna kadar taşıyacağız.

3. Mücadelemizde demokratik örgütlerden herhangibirine yöneltilecek baskıları tümümüze yöneltilmiş sayacağız.

Bizler; yıllardır bombalı-silahlı saldırılara uğrayan; binlerce yaralı, yüzlerce şehit veren; örgütleri yüzlerce kez kurşunlanan, dinamitlenen ve bombalanan; ama, sömürü, baskı ve zulme karşı mücadeleden alıkonulamayan, faşizmin ancak örgütlü kitlesel mücadeleleryenileceğine inanan kitlelerin temsilcileri olarak,

1. Sömürü son bulana,
2. Faşist siyasal örgütler ve onların yan örgütleri, ülkü ocakları ve benzeri kuruluşlar kapatılana,
3. Toplum, CIA'nın maşalarından ve kontr-gerilla'dan arınana,
4. Can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü sağlanana,
5. Faşizmin kaynağı kurutulana dek;

başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi kitlelerin omuz omuza sürdürecekleri mücadele içinde yer alacak ve bizlere düşen görevleri yerine getireceğiz.

Tek dayanağımız ve güvencemiz olan emekçi halkımıza duyururuz.

***

Asaf CAMCI

BİR LİSELİNİN MEKTUBUDUR!

"Bakın, size önce bir dersimizi anlatayım: Dersimiz tarih. Hocamız şu "Orta Asya bozkurtlarından." Bir arkadaşımızı tahtaya kaldırmış, sözlü imtihan yapıyor.

— Söyle bakalım, Fatih Sultan Mehmet'in babası kimdir?

— Birinci Murat.

— Olmadı. Bu soruyu bilemedin. Doğru cevabı İkinci Murat olacaktı.

— Ne farkeder Hocam? Ha birinci, ha ikinci. İkisi de Murat değil mi? Adamın adını bilmişiz, sadece numarasını yanlış söylemişiz. Onu da çok yanlış söylememişiz. İki diyeceğimize, bir demişiz. Üst tarafı bir sayı fark var arada. Çok mu yani?

Bu anlattığım size mizah gibi gelebilir. Evet, öyledir. Ama bu gülünç tablo aynı zamanda bugünkü eğitim sistemimizin bir hazin hikayesidir. Dedenizin adını unutmuş olabilirsiniz. Ama Fatih'in babasını numarası ile birlikte bilmek zorundasınız! Babanızın doğum tarihini bilmezsiniz ama Yavuz Selim'in kaç yılında tahta geçtiğini ezberlemek zorundasınız! Sanki tarih demek padişah demekmiş. Sanki o zaman padişahlardan başka kimse yokmuş gibi!

İşte bize öğretilen tarih! Gülünç olduğu kadar aynı zamanda saçmadır da. Örneğin ben daha ilkokuldayken, Birinci Dünya Savaşının bir Avusturya Veliahtının öldürülmesi yüzünden çıktığını okuduğumda;

— Şu insanlar da amma ahmakmış! Bir adamın yüzünden koca bir dünya birbirine girmiş, diye düşünmüştüm.

Tarih bu mudur? Değil tabii! Tarih geçmişe ait hikayeler ve saçmalıklar yığını değildir. Ama gerçek tarihi öğretmek de düzen sahiplerinin işine gelmiyor. Çünkü tarihi öğretirlerse, bu düzenin çok geçmeden tarih olacağını biliyorlar.

Neyse! Biz gene konumuza dönelim. Böyle, öğrencilere sırf eziyet olan sadece tarih değil. Alalım bir fen dersini, mesela biyolojiyi. Hayatınızda belki de size hiç bir zaman lazım olmayacak şeyler ezberlersiniz. Mesela kaç çeşit solucan olduğunu, diyelim ki bunlardan yassı solucanların bir çeşidi olan "planarya"da özelleşmiş bir solunum sistemi olmadığını öğrenmek zorundasınız. Yahut, çekirgenin trakelerine havayı nasıl pompaladığını izah etmelisiniz. Bunları bilirken belki de insan sağlığı hakkında yeteri derecede bilginiz yoktur. Sıhhatli bir beslenmenin nasıl olacağını bilmiyor olabilirsiniz. Bunlar hayat boyunca insana lazım olduğundan "gereksiz" görülmüştür (!)

Bu kadar eziyete niçin katlanıyoruz? Bu eziyetin sonunda ne elde edeceğiz? Kocaman bir hiç! Yahut eski tabiriyle "kaldırım mühendisliği." Artık gazeteler üniversiteye kaç bin kişinin gireceğini değil, önce kaç bin kişinin açıkta kalacağını yazıyorlar. Çünkü giremeyecek olanlar girecek olanların on katından daha fazla.

Kocaman bir hiç dedik. Böyle olduğunu, isterseniz, bir de Milli Eğitim Bakanından dinleyelim: "11 yıllık ilk ve ortaöğretim çocuklara birşey vermiyor." Milli Eğitim Bakanı bir gazeteye verdiği mülakatta böyle söyledi. Bakan dahi artık bu gerçeği itiraf ediyor. Gerçekten de bu düzen gençlere hiç birşey vermiyor.

Bakanın bu sözleri bana bir fıkra hatırlattı. Belki duymuşsunuzdur ama gene de anlatayım:

Yıllarca mektep-medrese görmüş bir alim birgün ufak bir deniz gezisine çıkmak istemiş. Bir kayık kiralamış ve kayıkçı ile birlikte denize açılmışlar. Sohbet sırasında alim kayıkçıya sormuş:

— Sen tarih bilir misin?

— Bilmem!

— Öyleyse sen cahil kalmışsın. Bak, ben tarih öğrenmek için hayatımın beşte birini harcadım. Sen tarih bilmiyorsan hayatının beşte biri gitti demektir. Peki, sen coğrafya bilir misin?

— Hiç duymadım! Öyle birşey de mi var?

— Ohooo... Hayatının beşte biri daha gitti! Hiç mi duymadın yahu? Hani, çeşitli ülkelerden, onların şehirlerinden, nehirlerinden, dağlarından bahseder ya! Peki, sen sosyoloji bilir misin?

— Hıı... Onu bildim işte! Bir ecnebi memleketidir!

— Ohoooo... Sen tümden karacahil kalmışsın. Senin hayatının beşte biri daha gitti demektir.

Alim, bilgiçliğiyle şişine dursun, derken bir yağmur başlamış. Kayık su ile doldu dolacak. Boğulup ölmekten kurtulmak için yüzmekten başka çare yok. Kayıkçı seslenmiş:

— Alim! Alim! Sen yüzme bilir misin yüzme?

— Bilmiyorum!

— Öyleyse senin hayatının hepsi gitti! Hadi yolun açık olsun! Cennetteki meleklere bizden selam!

Ve kayıkçı yüzüp kurtulurken, alim de öbür dünyaya selam götürmüş!

Biz tekrar başa, Bakanın sözlerine dönelim. Bugünkü düzen gençlere hiç bir şey vermiyor. Çünkü bu düzenin, yani kapitalizmin ve burjuvazinin işsizlikten başka, sömürüden başka, baskı ve zulümden başka, geleceğe güvensizlikten ve umutsuzluktan başka bize vereceği hiç bir şey yoktur.

Sömürü ve işsizlik fırtınasının içinde, baskı ve zulüm dalgaları arasında; yağmur değil, dolu değil, başımıza faşist kurşunlar yağıyor! Burjuvazi bizi bu denizde boğmak istiyor!

Ama burjuvazi bizi boğmak istiyor diye, sömürü ve zulüm denizinde, kapitalizmin pis sularında boğulacak mıyız?

Hayır! Varsın burjuvazi bize yüzmeyi öğretmesin. Vız gelir! Biz yüzmeyi kendimiz öğreniyoruz.

Nasıl mı öğreniyoruz? Kolay: Sınıf mücadelesinin her alanında yüzmeyi öğrenebilirsiniz."

FAŞİZME KARŞI İLERİ!

Faşist terör örgütleri, cinayet şebekeleri, ülke çapında kan içmeye devam ediyor. Fabrikalarda, tarlalarda, okullarda ve mahallelerde insanca yaşamdan ve özgür düşünceden yana olanlar öldürülüyor. Faşist saldırılar, provakasyonlarla birlikte yürüyor. İstanbul'da okullarından çıkan Üniversite öğrencilerinin üzerine bomba atıp, makinalı tüfeklerle taradılar. 5'i anında olmak üzere 7 yurtsever genç öldü. Ankara'da faşizmle uzlaşma nedir bilmek bir demokratı, kendisini emekçi halka adamış bir sosyalisti, Cumhuriyet Savcı Yardımcısı Doğan Öz'ü katlettiler. Ardından Teknik Öğretmen Okulu öğrencilerine düzenledikleri saldırı sonucu 1 kişi öldü, 5 kişi yaralandı. İstanbul'da Dç.Dr. Server Tanilliye yaylım ateşi açtılar. Ve cinayetler, yaralamalar arkası kesilmeden sürüyor. Özellikle İstanbul katliamı ve Doğan Öz'ün öldürülmesi olaylarında kullanılan metotlar bu cinayetlerin bir gizli faşist örgütü tarafından tezgahlandığını gösteriyor. Bu gizli örgütü 12 Mart'ın o karanlık, kanlı günlerinde ilericiler, demokratlar, sosyalistler iyi tanıdılar. İşkencenin binbir türlüsü; tırnak sökmeden, vücuda elektrik vermeye kadar ve provakasyonlar; gemileri, kültür saraylarını yakıp "solcular yaktı" demeye kadar marifetler (!) beceren bu gizli faşist örgüt, geçenlerde bizzat Halk Parti'li bazı parlamenterlerin de açıkladığı bir kontr-gerilla'dır. Bir kısım ilerici parlamenterin gündeme getirdiği ve cesaretle üzerine yürüdükleri bu faşist örgütün deşifre edilmesi ve varlığına son verilmesi olanakları çıkmıştı. Ne varki, gerici güçlerin, demogojisiyle sıkışan Başbakan "devletin resmi kayıtlarında böyle bir örgütün varlığına raslamadığını" beyan edip, işin içinden sıyrılıvermiş ve bu konunun tartışılmasının "kapatılmasını" istemişti. Halbuki kontr-gerilla'nın varlığını öğrenmek isteyenler için, öyle uzun araştırmalar yapmanın bir gereği yoktur. Yalnızca 12 Mart döneminde bu örgütün eline düşenlere bir sormak yeter. Ve eğer ille de bir kayıt bulunmak isteniyorsa bunun için "devletin resmi kayıtları" değil, "gayrı-resmi kayıtlar" incelenmelidir. Hükümet faşist terör eylemlerinin, provakasyonların, moda deyimiyle "anarşi"nin durmasını istiyorsa gizli faşist mihrakların üzerine yürümeli, kontr-gerilla dağıtılmalıdır. Aksi halde bir kısım küçük terörist grupları da "sol" içinde tasnif edip "aşarı sağ-aşırı sol" edebiyatı yapmak, "gençler barışın" diye nutuklar atmak, artık çiğnene çiğnene sakıza dönmüş bir demogojiyi tekrarlamaktan başka anlam taşımaz.

Gizli faşist mihraklar yanında açık faşist örgütlerin de varlığı biliniyor. Aranan her "ülkücü kuruluş"ta her "ülkücü"de cephanelikler, Başbuğlarının deyimiyle "milli silahlar" ve milli olup olmadığını bilemediğimiz bombalar ele geçiriliyor. Devlet kurumlarını "oba, oymak", diye bölümlere ayıran, öğrenci yurtlarına "ergenekon, altay" diye isimler takan belgeler bulunuyor. Geçenlerde demokrat bir polis memurunu kurşunlayan şahsın Ülkü Ocak'larınca görevlendirildiğinin tespit edildiği, bizzat Emniyet yetkililerince açıklandı. Örnekleri daha sayfalar boyu uzatmak mümkün. O halde Hükümet MHP'nin bu yan kuruluşlarının serbestçe çalışmasına seyirci kalmamalıdır. Ülkü Ocakları ve bilcümle "Ülkücü" kuruluşlar kapatılmalı, yöneticileri tutuklanmalıdır.

Saldırı ve provakasyon dalgaları yayılırken MHP denen parti, Duçe'nin izinden giden ve aynı ikabet kendisini de bekleyen "başbuğu" vasıtasıyla "iktidara doğru büyük yürüyüş"ü başlattığını açıkladı. İktidara yani faşist bir diktatörlüğe, yani açlığa, sefalete, alabildiğine sömürü ve insafsızca zulme "yürüyüş". Çağrının bu dönemde yapılması aynı zamanda faşist kadroların moralize edilmeye çalışılması anlamını da taşıyor. Bir yandan yalan ve demogoji üzerine kurulu nutuklar atan bu partinin öte yandan gerçek ve kanlı yüzü sırıtıyor.MHP'nin faşist olduğunu, faşist bir diktatörlük kurmak istediğini ve bu doğrultuda her ne pahasına olursa olsun çalışma yaptığını, bütün saldırıların baş mimarı olduğunu artık, Türkiye'de bilmeyen pek az insan kaldı. MHP bununla da kalmıyor. Almanya'ya, Kıbrıs'a faşist kadrolar yolluyor. Kıbrıs'ta gerici babasından daha da gerici, bir faşist olan Raif Denktaş vasıtasıyla Ulusal Birlik Partisi'ni içten ele geçirme operasyonlarına girişiyor. Bütün bunlar karşısında ve elde biriken bütün belgelere rağmen MHP'nin elini kolunu sallaya sallaya mitingler yapmasına, serbestçe çalışmasına müsade edilmemelidir. Yöneticileri tutuklanmalı MHP kapatılmalıdır!

İncirli Lisesinde 30 Mart günü yapılan bir anti-faşist gösteri sırasında bazı polislerin "İncirli'den komünistlerin kökünü kazıyacaklarını" haykırarak öğrencilerin üzerine saldırdıkları, olaysız geçen gösteriyi çığrından çıkararak birçok öğrenci ve velinin yaralanmasına sebep oldukları görüldü. Birkaç gün gazete manşeti olarak kalan İncirli olaylarına benzer türden olayların birçok yerde cereyan ettiği sıralarda, anti-faşist bir mizah dergisinin deyimiyle "Mütercim" vb. gazeteler polislerin demokratik örgütü POL-DER'e saldırıyorlardı. "Bir yanda devleti yıkmak isteyen komünist bölücüler" öte yanda ise "devleti koruyan milliyetçilerin" olduğunu belirtip, polisin bu durumda tarafsız olamayacağını "gerici ve faşist olması gerektiğini söylüyorlar. Bu tür polislere de arka çıkıyorlardı. Zaten pek demokratik (!) olmayan Emniyet teşkilatı MC dönemi boyunca faşistlerle doldurulmuştu. Bu unsurlar önemli ölçüde varlıklarını hala sürdürüyor ve saldırıların başlıca desteğini oluşturuyorlar. O, nedenle faşist terör eylemlerinin durması için Emniyet Teşkilatı faşistlerden arındırılmalıdır!

Geçenlerde Uğur Mumcu, Cumhuriyet'te MİT'in bazı daire başkanlıklarında MHP'lilerin bulunduğuna ve bunun taşıdığı sakıncalara dikkat çekiyordu. Bu tespit bir gerçeği ifade ediyor. MİT'in bazı bölümlerinde faşistlerin egemen olmasının faşist güçlere sağlayacağı olanaklar açıktır. MİT bu unsurlardan temizlenmelidir. Ama MİT'in görevi nedir? "İstihbarat vb. yollarla devletin güvenliğini sağlamak" mı? Kimden istihbarat "toplayacak ve kime karşı" "devletin güvenliğini" sağlayacaktır? ABD emperyalistlerine, İsrail siyonistlerine yada İran faşistlerine karşı mı? Böyle olmadığı biliniyor. Çünkü yetkili kişiler ve bizzat MC'nin Dışişleri bakanı MİT'in CIA-MOİSAT ve SAVAK ile organik ilişkiler içinde bulunduğunu açıklamıştır. NATO'ya karşı güvenliği de sağlamadığına göre geriye iki şey kalıyor. Sosyalist Ülke'lere karşı faaliyetler ve ülke içerisinde ilericilere, demokratlara, sosyalistlere karşı faaliyetler CIA'nın yönlendiriminde sosyalist devletlere karşı faaliyetlerde bulunmanın Türkiye halkına hiçbir yararı yoktur. Türkiyenin güvenliğini sosyalist devletlere karşı korumak yeldeğirmenleriyle savaşmaktır. Bugüne dek tek bir sosyalist ülkenin başka ülkelere saldırdığı görülmemiştir ve dünya çapında adil, kalıcı ve sürekli bir dünya barışı için çaba gösterenler de en başta sosyalist ülkelerdir. Geriye ülke içinde ilericileri, demokratları, sosyalistleri "fişlemek" kalıyor ki herhangi bir suç işlememiş insanları siyasi görüşlerinden ötürü izlemek en doğal hak ve özgürlükleri çiğnemektir. Dolayısıyla görülüyor ki bizatihi MİT'in varlığı demokrasiyle bağdaşmaz. MİT dağıtılmalıdır!

MHP, Ülkü Ocak'ları ve bilcümle faşist yuvaların dağıtılması anti-faşist mücadelemizin güncel somut hedefleridir. Bu talepler işçi sınıfı ve emekçi halkın onların genç kuşaklarının talepleridir. Bu doğrultuda Hükümetin atacağı her adım bu toplum kesimlerinin siyasi ve ekonomik-demokratik örgütleri tarafından desteklenecektir. 1 Mayıs 1977 de Taksim alanını dolduran ve 1 Mayıs 1978 de 1 Mayıs alanını dolduracak olan, "faşizme ihtar" eylemini gerçekleştiren halk güçleri tarafından desteklenecektir. Faşistlerin çıkarmaları muhtemel yaygaralar demokrasi güçlerinin gür sesleri arasında boğulacaktır.

Korkmadan, cesurca anti-faşist taleplerimizi haykıracağız. Faşist odakların dağıtılmasını isteyeceğiz. Ama geçtiğimiz dönemde yaşadığımız olaylar bir kez daha gösterdi ki Hükümet faşizme karşı mücadelede tutarlı ve kararlı değildir. Günümüzde Yerküre'nin neresinde bir faşizm tehlikesi veya faşist diktatörlük varsa, orada emperyalizmin çok yönlü desteği vardır. İran'da temelleri çatırdamaya başlayan monarşik-faşist diktatörlükten, Latin Amerikadaki faşizmlere kadar bu böyledir. Ve bu böyle olduğu içinde tutarlı anti-faşist olmak, anti-emperyalist olmaktan geçer. Bazıları hala ve illa da sosyal demokrasiyi "ulusal" ilan etme, "ulusallaştırma" çabasında (!) ola dursun, o ne denli "ulusal"-anti-emperyalist- olduğunu ABD ile olan ilişkilerde yine gösterdi (!) Dünya halklarının başdüşmanı, Dünya gericiliğinin başı ABD emperyalizminden silah satın almayı "başarı" gibi gösterenler, O'na yurt topraklarından sosyalist ülkelere ve Orta-Doğu halklarına saldırabilsin diye üs kiralayanlar, Uluslararası "tefeci" örgüt IMF'den kredi almakla övünenler, "NATO'dan çıkmayı düşünmeyenler".. tutarlı anti-faşist olamazlar.

İşte bu nedenle faşizme karşı en tutarlı toplumsal güç başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk kitleleridir. Onların genç kuşaklarıdır. Siyasal ve ekonomik-demokratik örgütleriyle bu kesimler faşizme karşı kararlıca mücadele edebilirler. Başından beri üzerinde durduğumuz anti-faşist mücadelenin somut hedefleri olan gizli-açık faşist yuvaların dağıtılmasıda ancak halk güçlerinin mücadelesiyle gerçekleşebilir. Ancak demokrasi güçlerinin birliği, ortak mücadelesi sonucu Hükümetin cesur adımlar atması sağlanabilir. Yoksa bu tutarsız tavrıyla sosyal demokrasi asla faşist örgütlerin üzerine kararlıca yürüyemez.

Faşist güçlerin stratejik hedefinin faşist bir diktatörlük kurmak olduğu biliniyor. Üçbuçuk yıl kadar süren MC iktidarları dönemi boyunca faşist hareket iktidar ortağı olmanın verdiği nimetlerle alabildiğine tırmanmıştı. MC'nin gitmesi ve yerine sosyal-demokrasinin damgasını vurduğu bir Hükümetin kurulmasıyla bu tırmanış büyük ölçüde durdu. Mücadele perspektiflerimizi doğru çizebilmek için bu tespiti yapmak, hükümetin tutarsız da olsa anti-faşist tavrını görmek gerekir. Yoksa kimi sol-revizyonistlerin yaptığı gibi "MC eşittir sosyal-demokrasi" yanılgısına düşülür. Ya da, kararsızlık ve şaşkınlık içerisinde, MC ile sosyal demokrasinin farklı şeyler olduğu tespiti yapılmakla birlikte, buradan çıkılarak anti-faşist mücadeleyi faşizmin iktidar ortağı olduğu dönemle aynı şekillerle yürütmekle tekrar MC ile sosyal demokrasinin aynı şeyler olduğu noktasına pratikte düşülüverir. Faşizm, sosyal demokrasinin iktidar olmasıyla birlikte elindeki mevzileri korumaya yönelmiştir. Devlet kurumlarından şu veya bu ölçüde tasfiye edilmeye başlanmışlardır. Bu durumda faşizmin esas hedefi olan faşist bir diktatörlükte bir değişiklik olmamakla birlikte kısa vadede MC dönemi boyunca kazandığı mevzileri elinde tutma çabasına girmiştir. Bu durumu faşist saldırıların yöneldiği yerlerden de çıkarmak mümkün. Genellikle faşist saldırıların yapıldığı yerler faşizmin mevzi kaybetmek üzere olduğu yerlerdir. Bu somut durum demokratik halk güçlerinin mücadelesinin ne doğrultuda olması gerektiğini gösteriyor. Bu mücadele "faşizme geçit vermeme mücadelesi" faşizmin üzerine yürümekle birleşiyor. Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin bu dağınık ortamında aynı zamanda bir siyasi akım olan faşizmin üzerine, onun panzehiri olan kitleler halinde yürümenin yolu demokrasiden yana olan tüm siyasi akımların, sendika ve meslek örgütlerinin, gençlik örgütlerinin ortak mücadelesinden geçiyor. Faşist güçlerin çabalarını teksif ettikleri başlıca alanlardan birisi gençliktir. Bu yüzden gençlik alanında anti-faşist mücadele büyük önem taşıyor. Gençliğin faşizme karşı özel güçbirliği kendisini dayatıyor. O halde faşist yuvaları dağıtmak, faşist hareketi geriletmek, elindeki mevzileri söke söke almak için, tek bir vücut, tek bir yürek gibi: FAŞİZME KARŞI İLERİ!

ÇIRAKLAR, GENÇ İŞÇİLER

Bugün fabrikalarda, atölyelerde, küçük işyerlerinde çalışanların büyük çoğunluğunu bizler oluşturuyoruz. Günde 10-12 saat çalışıyoruz ama emeğimizin karşılığını alamıyoruz. Çünkü üretim araçları bir avuç parababasının mülkiyetinde ve bu düzen böyle devam ettiği müddetçe her türlüsağlık koşullarından uzak, yüzlerce kardeşimiz iş cinayetlerine kurban gidecek, binlercesi sakat kalacak.

GENÇ ARKADAŞ

Düşmanımız bir avuç parababasıdır. Onlara karşı mücadele etmek ve savaşmak biz; genç işçilerin ve çırakların birleşmesi ile mümkündür.

İşte Sosyalist Gençlik Birliği (SGB) işçi sınıfı biliminin yani SOSYALİZM'in yol göstericiliği altındâ işçi sınıfının siyasi hareketine tavırda bağımlı örgütsel bağımsızlığı olan İŞÇİ-KÖYLÜ-ÖĞRENCİ-GENÇLİĞİN tek sosyalist örgütüdür.

Sosyalist Gençlik Birliği,işçi gençliğin mücadelenin sonucunu tayin edecek güç olduğunun bilincinde olarak, GENÇ İŞÇİ VE ÇIRAKLARI SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ BAYRAĞI VE ÇATISI ALTINDA GÖREVE ÇAĞIRIYOR.

Aşımıza, ekmeğimize göz koyanlara SOSYALİZMİN gençlik içindeki tek savunucusu olan işçi, köylü-öğrenci gençliğin birleşik sosyalist örgütü SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİNDE örgütlenerek savaşınıza devam edeceğiz.

FAŞİZME KARŞI İLERİ!
YAŞASIN SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ!
YAŞASIN SOSYALİZM!

iş "kazaları"

Ülkemizde her yıl "iş kazasından" yüzlerce kişi ölmekte, binlercesi çalışamayacak duruma gelmektedir. "İş kaza"larının en ağır örneklerini kömür işletmelerinde görmekteyiz. Ereğli kömür işletmelerinde yapılan istitastiklere göre yılda 76 işçi hayatını kaybetmekte 8243 işçi ise yaralanmaktadır. Bu veriler istatistiklere geçmiş rakamlar. Bunun dışında binlerce genç işçi ve çırak her türlü güvenlik tedbirlerinden uzak işyerlerinde ve atelyelerde ya hayatını kaybetmekte ya da çalışamaz duruma gelmektedir.

İş kazaları ile bir avuç parababası genç işçilerin çırakların kanlarıyla yaşıyor; çarkını daha bir insafsızca çeviriyor. Genç işçileri ve çırakları yıllardır ekonomik baskı ve siyasi şartlandırmalarla sınıf mücadelesinden ayırmaya çalışan (!), genç işçileri ve çırakları ekonomik ve politik örgütlerinde mücadele etmesini önlemeye çalışan burjuvazi, bunu kısmen de başarmış durumda.

"İş kaza"ları ya da gerçek adıyla İŞ CİNAYETLERİ kapitalistlerin doymak bilmez sınırsız kâr anlayışlarından ileri gelmektedir. Ve bu anlayış her yıl binlerce işçinin hayatına mal olmaktadır. Bu ölümlerin ve çalışamaz duruma gelişlerin nedenlerini şu şekilde sıralayabiliriz:

1. Kapitalistler gerekli emniyet tedbirlerini almıyorlar.

2. Üretim yapılan yerde (fabrika, atölye, vs.) üretim araçlarının yetersiz oluşu bunun yanında işçinin gücünün üstünde üretim yapmaya zorlanması. Bunun sonucu aşırı yorulan işçinin dikkatinin dağılması ve çevresini gözleyememesi sonucunda "kaza" ihtimali ortaya çıkmaktadır.

3. İşyerindeki insan duyularını mahvеden (aşırı gürültü, ışık vs.) etkenlerin bulunması,

4. Mesleki eğitimin yetersiz oluşu,

5. Anormal beslenme şartlarının oluşu (et, süt, yumurta gibi proteinli maddelerle beslenme imkanının olmayışı).

İşçi ücretlerinin normal yaşama standartının çok altında oluşu bu durumu meydana çıkarmaktadır.

"Kaza"ların nedenlerini sıraladık, bu cinayetler basit işyeri tedbirleri ile giderilemez. Ancak, "her türlü çalışmanın amacı insan ihtiyacını karşılamaktır" ilkesi kabul edildiği takdirde önlenebilir.

İşçilerin, çırakların yukarıda belirttiğimiz hayati sorunları ancak köklü bir şekilde işçi sınıfımızın iktidarda olduğu sosyalist bir düzende çözüm bulacaktır. Kapitalistlerin tek amacı kârdır. Ancak bu cinayetlere DUR demek gerekir. Bunu da yapacak olan başta işçi sınıfı sosyalistleri olmak üzere tüm demokratlar, yurtsever ve ilericilerdir.

İŞ CİNAYETLERİNE DUR DEMEK İÇİN;

1. Her fabrika, işyerinde, atölyede, mesleki eğitim,

2. Emniyetsiz çalışma koşulları olan işyerlerinin koşullarını düzeltmesi

3. Yetersiz üretim araçlarına rağmen, işçilerin sağlığını hiçe sayarak, daha fazla kâr etmek için üretimin arttırılmasının önüne geçilmesi,

4. Her iş cinayetini grev, boykot ve aktif kitle eylemleri ile protesto etmek başta işçi sınıfı sosyalistleri olmak üzere tüm ilericilerin ve yurtseverlerin baş görevidir.

SGB ZONGULDAK ve HATAY Örgütleri açıldı...

Gençlik içerisindeki işçi sınıfı sosyalistlerinin kahırlı, sabırlı ve olanca fedakarlıklarla yürüttükleri çalışmaların ürünleri her geçen gün daha sağlıklı bir şekilde ortaya çıkıyor.

Bunun bir sonucu olarak örgütler ağı her geçen gün yaygınlaşan SGB'nin, gençlik içerisindeki yol gösterici özel önemi artıyor.

SGB'nin işçi ve çırak gençliğin yoğunca bulunduğu Zonguldak ve Hatay da açılan örgütleri de genç işçi ve çıraklara mücadelelerinde yol gösteriyor.

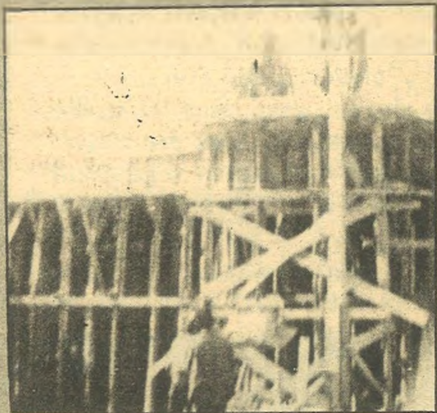
"Gençliğin yolu işçi sınıfının öncü siyasi hattının yoludur" şiarını kendilerine bayrak edinen Genç Sosyalistler işçi ve çırak gençliğin yoğun olduğu bu merkezlerde açılan yeni örgütlere zorlu mücadelelerinde yürekten başarı dileklerini iletirler.

İSTANBUL

İNŞAAT İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Şişli bölgesinde ABİDE-İ HÜRRİYET SİTESİ'nde 150'ye yakın Anadolunun çeşitli yerlerinden gelmiş işçiler çalışmakta. Geçtiğimiz günlerde bu işçiler, şirkete karşı, hem iş yeri hemde kaldıkları yer (inşaat) için "Can güvenliği, koğuş, banyo, yemek, ücretli cumartesi ve pazar tatili" için direnişe geçtiler.

Bizler Genç Sosyalistler, işçilerle, devrimci ilişkilerimizle onlara tüm meseleleri anlattık, doğru platformda harekete geçmelerine ve bu hareketin sendika ile somutlanmasına çalıştık. Ancak patron, tuttuğu kiralık adamlarıyla, polisle işçilere saldırıp, direnişi engellemeye çalıştılar. Genç Sosyalistlerin (inşaat işçilerinden başkalarının) inşaata girmelerini, işçiler üzerinde baskılar yaparak engellediler.

Direniş günü bir işçi arkadaşı götürerek karakolda "Bu işi bırak, bırakmazsan buradan çıkamazsın" diye tehdit ettiler.

Ama onlar bilmelidirlerki işçiler atılsada, araba araba polis yığsalarda işçilerin İŞ-EKMEK-HÜRRİYET mücadelesi durmayacaktır.

Ne patron, ne kiralık adamları, ne de polis Genç Sosyalistlerin inşaat işçileriyle birlikte omuz omuza mücadelelerini engelliyemez.

YAŞASIN İŞÇİLERİN
İŞ-EKMEK-HÜRRİYET
MÜCADELESİ
YAŞASIN SOSYALİZM

Abideyi Hürriyet sitesi çevresindeki
GENÇ SOSYALİSTLER

KÖYLÜ GENÇLİK

2. ajitasyon-propogandanın hedefleri

Geçen sayıda özetle şunları söylemiştik: Köylü gençlik, diğer gençlik kesimlerine göre politik olarak daha hareketsiz olmasına rağmen, toplumsal konumu ve rolü nedeniyle vazgeçilmez bir potansiyele sahiptir. Kapitalizme karşı, sömürü ve sermaye egemenliğine karşı, işçi ve öğrenci gençlikle ortak çıkarlara ve aynı geleceğe sahiptir. Bu nedenle, köylü gençliğin sosyalist gençlik hareketine kazandırılması sadece bir dilek yahut zorlama değil, tersine maddi bir zorunluluktur. Bu zorunluluk her geçen gün olgunlaşmakta ve köylü gençlik hızla politize olmaktadır. Ve sonuç olarak köylü gençliği sosyalist gençlik hareketine kazandırmak için, somut çalışmalara başlamak önümüzde görev olarak durmaktadır, demiştik.

Bu görevin ilk adımı ne olabilir? Bu görevin ilk adımı düzenli ve sürekli bir ajitasyon-propaganda faaliyetidir. Bu, hem ilk adımdır hem de bundan sonraki tüm faaliyetlerimizin önemli bir parçası olacaktır. Bugün,köylü gençlik önemli ölçüde burjuva ve diğer gerici ideolojilerin etkisi altındadır. Köylülüğe yönelik sosyalist ajitasyon ve propaganda hiç yok denecek kadar azdır. Bu durumda köylü gençliğe yönelik ajitasyon-propaganda yapmak, hem zorunludur hem de acildir.

Bu ve bundan sonraki sayılarda, köylü gençliğe yönelik ajitasyon-propaganda çalışmasının çeşitli yönleri üzerinde durmaya çalışacağız.

Ajitasyon - propaganda çalışmalarımızın amacı ve hedefleri nelerdir? Bu çalışmalarımızın temel amacı, köylü gençliği sınıf mücadelesine hazırlamaktır. Onu, burjuvaziye karşı, sömürüye karşı, baskı ve zulme karşı, işçi sınıfı öncülüğünde verilen sınıf mücadelesine kazandırmak, onu bu politika doğrultusunda yönlendirmektir.

Temel amacını bu şekilde genel olarak ifade ettikten sonra, meseleyi daha somut olarak kavramak için; ajitasyon-propagandanın hedeflerini şu şekilde sıralayabiliriz:

1. Köylü gençliğe sınıf bilinci vermek,
2. Siyasi gerçekleri anlatmak,
3. Mücadelesini yönlendirmek,
4. Sosyalizmi tanıtmak,
5. Örgütleyici olmak.

Bu hedefler bir bütündür. Hepsi birbirine tamamen bağlı ve birbirleriyle içiçedirler. Yani önce birini, sonra diğerlerini yapmak değil; hepsini beraberce aynı zamanda ve birbiriyle bağlantılı olarak yürütmek durumundayız.

Şimdi bunlar üzerinde kısaca duralım. Köylü gençliğe sınıf bilinci vermek, ne demektir?

Şu demektir: Toplumun farklı sınıflardan meydana geldiğini, her sınıfın toplum içinde farklı konuma ve role sahip olduğunu, bu yüzden de çeşitli sınıf ve tabakaların çıkarlarının birbirinden farklı olduğunu, çıkarları birbirine zıt olan sınıfların birbirleriyle mücadele ettiklerini, toplumsal sürecin bu mücadele tarafından belirlendiğini kavratmak, bilince çıkartmak demektir.

Sınıf bilincinden yoksun bir genç, bu gerçeklerden habersizdir. Üstelik çeşitli burjuva ve gerici düşüncelerin etkisi altındadır. Meselâ sınıf bilincine sahip olmayan köylüler arasında şu tür düşünceler yaygındır: Yoksulluk insanın kaderidir, Tanrının insanın alnına yazdığı birşeydir. Tanrı bir kısım insanları fakir, bir kısmını zengin yaratmıştır. İstediğine çok vermiş, istediğine az vermiştir. Kötü hayat şartlarının, fakirliğin, insanlar arasındaki farklılığın sebebi budur. Tanrının çizdiğini insanların değiştirmesi mümkün değildir.

Yahut, bir kısım insanlar zamanında çalışmışlar, kafalarını çalıştırmışlar, mal-mülk elde etmişler, böylece zengin olmuşlardır. Fakirler de çalışıp zengin olabilirler. Avrupalılar çalışkan ve zeki insanlar olduklarından zengin olmuşlardır.

Yahut şöyle düşüncelere rastlanır: Türkiye'nin geri kalmış olması, devlet yönetiminin bozukluğundan ileri gelmektedir. Çünkü balık baştan kokar. Devlet memurları çalışmıyorlar, vazifelerini yerine getirmiyorlar, politikacıların mücadelesi hep koltuk kavgasıdır. Hepsi kendi şahsi çıkarları için uğraşıyorlar. Onun için bu düzen kötü ama değişmez. Ancak Atatürk gibi birisi çıkarsa bu memleketi kurtarabilir.

Yahut düzene karşı tepkiyle dolmuş olanlar; zenginler, ağalar ortadan kaldırılınca herşeyin düzeleceğini düşünürler.

Daha başka çok çeşitli, saçma düşünceler de her zaman mevcuttur. İşte bu türden düşüncelerin etkisi altında olan gençler sınıfsal gerçekliği göremiyorlar demektir. Böyle gençler, henüz kendi çıkarlarının ne olduğunu bilmezler, sömürüldüklerinin farkında değildirler.

İşte sınıf bilinci vermek demek, köylü gençleri her çeşit gerici ve burjuva düşüncesinden kurtarmaktır. Yani ajitasyon-propagandamız, köylü gençliğe kendi çıkarlarının ne olduğunu, nasıl sömürüldüğünü anlatmalıdır. Köylü gençlik anlamalıdır ki, kötü yaşam koşullarının, sefaletin, yoksulluğun, her çeşit baskı ve zulmün kaynağı sömürüdür. Ajitasyon-propagandamızla, köylü gençlik, sömürücü sınıfları, burjuvaziyi, toprak kapitalistini tanımalıdır; bu sömürücü sınıflarla çıkarlarının çatıştığını, kendi kurtuluşu için sömürünün ortadan kaldırılması gerektiğini iyice kavramalı, bilincine çıkarmalıdır. Ajitasyon - propaganda çalışmalarımızın önemli bir fonksiyonu, bunu sağlamak olmalıdır.

İkinci olarak, siyasi gerçekleri anlatmak, bir bakıma sınıf mücadelesinin akışını, içinde bulunduğu mevcut durumu onlara anlatmak demektir. Zira, henüz sınıf bilincine sahip olamamış gençler mevcut siyasi gelişmeleri kavrayamayacakları gibi; sınıf bilincine sahip olsalar dahi olayları, gelişmeleri doğru olarak öğrenemedikleri için doğru değerlendiremezler. Yani köylü gençliği siyasi gelişmelerden sürekli olarak haberdar etmemiz ve bu gelişmelerin doğru yorumunu onlara ulaştırmamız gerekir. Bu oldukça önemlidir. Çünkü köyde olan bir genç sınıf bilincine sahip olsa dahi, sosyalizmi benimsemiş olsa dahi, siyasi gelişmeleri kendi başına kolayca değerlendiremez. Çünkü olayları sadece radyo, televizyon, günlük gazete v.s. gibi burjuva kaynaklarından öğrenmektedir. İşte köylü gençliği, bu şartlandırmalardan kurtarmak için ajitasyon-propaganda çalışmalarımızla siyasi gerçekleri anlatmalıyız.

Ayrıca sürekli olarak işçi sınıfı sosyalistlerinin neyi savunduklarını, geniş köylü yığınları için neyi talep ettiklerini, bunun için nasıl mücadele ettiklerini anlatmalıyız.

Üçüncü olarak ve buna bağlı olarak ajitasyon-propagandamız köylü gençliğin mücadelesini yönlendirmelidir. Şüphesiz, köylü gençliğin mücadelesini yönlendirmek sırf bir ajitasyon-propaganda işi değildir, bu daha çok örgütsel çalışmayı gerektirir. Ancak bu çalışmalarla birlikte ajitasyon - propagandamız köylü gençliğe hedef göstermeli, onların mücadelesini doğru hedef ve talepler doğrultusunda yönlendirmelidir. Bir taraftan köylü gençliğin kendiliğinden gelişen mücadelesine siyasi muhteva verirken, diğer taraftan onu doğru hedefler doğrultusunda geliştirmelidir. Ajitasyon-propaganda çalışmalarımız köylü gençliğe mücadelesinde ışık tutmalıdır.

Bu fonksiyonlara sahip bir ajitasyon-propaganda çalışması haliyle aynı zamanda örgütleyici, örgütlenmeye hizmet edici olmalıdır. Yani ajitasyon-propaganda çalışmamız devamlı örgütlenme hedefini göstermelidir. Örgütlenmenin gereklerini, prensiplerini izah etmeli, bu hususta teşvik edici olmalıdır.

Ajitasyon - propaganda çalışmamız tüm bu fonksiyonlara sahip olmalıdır. Ayrıca üzerinde önemle duracağımız bir husus: Ajitasyon - prapaganda çalışmalarımızın önemli bir parçası sosyalizmi tanıtmak olmalıdır. Burada ifade etmek istediğimiz, sosyalizmi sadece prensipler planında anlatmak değil, önemli ölçüde onu somut olarak tanıtmak olmalıdır. Yani, işte sosyalizm üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti demektir, sömürünün son bulması demektir gibi genel açıklamalarla asla yetinmemeliyiz. Genel prensipleri anlatırken ondan daha çok sosyalizmi somut olarak anlatmalıyız. Yani mesela köylü gençlik, somut olarak sosyalizmde köylülerin yaşamını tanımalıdır. Sabahın köründen akşamın karanlığına kadar kızgın güneş altında çalışan gençler, sosyalist ülkelerde çalışmanın sırf bir geçim aracı değil, aynı zamanda insan için bir ihtiyaç olduğunu somut olarak görmelidirler. Mesela saatlerce beli bükük halde pamuk toplayanlar, sosyalist ülkelerde köylülerin nasıl çalıştıklarını, tekniğin nasıl insanın hizmetinde olduğunu görmelidirler. Bu bakımdan sosyalist ülkelerin deneyleri zengin bir kaynaktır.

Sosyalizmi somut olarak tanıtmak son derece önemlidir. Çünkü geniş kitleler neyi savunduğumuzu, savunduklarımızın kendi çıkarlarına ne derece uygun olduğunu görmüş olacaklardır. Ayrıca bu, kırsal kesimde anti-komünizmin kırılması için de son derece önemlidir. Sosyalist ülkeler hakkında, özellikle Sovyetler Birliği hakkında saçma sapan hikayeler yaygındır. Geniş yığınlar sosyalizmin nasıl bir hayat tarzı olduğunu bilmedikleri gibi, üstelik yanlış düşüncelere sahiptirler. Gericilerin çabalarına maocuların gayretini de eklersek bunun önemi daha iyi anlaşılır.

İşte ajitasyon - propaganda çalışmalarımız tüm bu fonksiyonlara sahip olmalı, bu görevlerin tümünü beraberce bir bütün olarak yerine getirmelidir. Gelecek sayıda ajitasyon - propagandanın araçları üzerinde duracağız.

İŞSİZLİK

Ülkemiz emperyalizme bağımlı geri bir kapitalist ülkedir. Fabrikaların, makinaların ve tüm üretim araçlarının mülkiyeti bir avuç parababasının mülkiyetindedir. Bunun yanında işgücünden başka satacak hiçbir şeyi olmayan İŞÇİ SINIFI var. Ayrıca iş arayan yüzbinlerce, milyonlarca işsiz var. Yalnız ülkemizde değil kapitalist üretim tarzının hakim olduğu her yerde İŞSİZLİK SORUNU var

Başka bir deyişle işsizlik sorununun ana nedeni kapitalizmdir. Kapitalistler işsiz yığınları çalışanlara karşı bir tehdit unsuru olarak kullanırlar. İşçi sınıfının ekonomik taleplerine karşı işsiz yığınları "silah" olarak kullanırlar. İşte bu yüzden kapitalist ülkelerde çalışabilecek durumda olan nüfusun belli bir kesimi "İŞSİZLER ORDUSU" olarak adlandırılan kesimi oluştururlar.

Kapitalizm geliştikçe, yani sermaye daha az insanın elinde birikip, yoğunlaştıkça geniş emekçi kitlelerin sefaleti daha da artar. Sermaye az elde toplanmasıyla buna paralel olarak daha fazla bir arada çalışmasıyla meydana çıkan iş bölümü de işsizlik sorununu daha da arttırıyor.

Bugün Türkiye'de işsiz sayısı iki milyonun üstünde, bir de ülkemizde GİZLİ İŞSİZLİK var. Gizli işsizler yılın belli bir zamanında çalışan kesim. Yoksul köylü yılın büyük kısmında işsiz durumdadır. Tam sayısını kestirmek güç, ama milyonlarca gizli işsiz var.

Kapitalistler bu işsizlik sorununa bir takım "tedbir"ler getirmeye çalışıyorlar! Birincisi doğum kontrolü, ikincisi ise yabancı ülkelere işçi göndermek. Ülkemizde çalışabilecek nüfus 14-15 milyon. Almanyaya gitmek için 2,5 milyon kişi müracaat etmiştir. Dışarıda çalışan ise 700.000 kadar.

Bu süreç içinde emperyalist ülkelerde işsiz sayısı artıyor. 60.000'den fazla işçi arkadaşımız emperyalist ülkelerde işsiz durumda.

İşsizlik sorunu kapitalizmin ve özellikle de tekelci kapitalizmin hastalığı. Yani kapitalizmin ortadan kaldırılması ile bu sorun da ortadan kalkacak.

İşte, bunun için ne yapmalıyız?

İşçi sınıfı ve emekçi halkımız, işçi sınıfının bilimi olan SOSYALİZM ışığı altında örgütlü mücadele vererek kendi iktidarını kuracak ve kapitalizmi hastalıkları ile beraber bir daha dirilmemek üzere tarihin mezarlığına gömecektir.

D.YOL'UN FAŞİZME KARŞI MÜCADELE ANLAYIŞI

HALK KİTLELERİNİN FAŞİZME KARŞI YÜKSELEN TEPKİSİNİ BAŞTA İŞÇİ SINIFI OLMAK ÜZERE DEMOKRASİ GÜÇLERİNİN GENEL ORTAK EYLEMİNE DÖNÜŞTÜRMEK MÜMKÜN OLMAKTADIR. BUGÜNKÜ MÜCADELENİN ÖN ŞARTI DA BU POTANSİYELİN EN İYİ BİÇİMDE DEĞERLENDİRİLMESİDİR. TÜM ANTİ-FAŞİST SİYASİ GÜÇLERİN ORTAK MÜCADELE PROGRAMI OLUŞTURMAK İÇİN ÇABA GÖSTERMESİ VE PRATİK EYLEMLERDE BU DOĞRULTUDA SOMUT ADIMLAR ATILMASI GENE GÜNÜMÜZÜN GÖREVLERİNDENDİR. ANTİ-FAŞİST MÜCADELENİN KİTLE MÜCADELESİ OLDUĞUNU TEORİ DE PRATİK DE GÖSTERMİŞTİR. GRUPÇULUĞUN GÖZÜNE PERDE ÇEKTİĞİ ÇİZGİLERİN SEKTERLİĞİ UZUN SÜRMEYECEKTİR. TÜM BENZERİ HAYALCİ GİRİŞİMLER SOMUT PRATİĞİN SERT KAYALARINA ÇARPARAK ERİYİP GİDECEKLERDİR.

Geçen sayımızda D. Yol'un faşizm anlayışı üzerinde durmuştuk. Özellikle Türkiye'den devlet yapısı için getirdiği "sömürge tipi faşizm" kavramına Dimitrov'dan "destek" göstermeye çalışması ve terimlerle oynayarak yarattığı kavram kargaşasından sözetmiştik. Ayrıca asıl önemli olanın anti-faşist mücadelede alınan tavır olduğunu, bunun da faşizm tahlilinden kaynaklandığını söylemiştik. Bu yazımızda, anti-faşist mücadelenin D. Yol tarafından nasıl getilirdiğini ele alacak, kendi görüşleri doğrultusundaki bir takım önerilerinin üzerinde duracağız.

Faşizmin, kapitalizmin emperyalizm çağında, tekelleşmenin getirdiği siyasi gericiliğin bir sonucu olması onun asla kaçınılmaz olduğu anlamına gelmez. Ülkedeki sınıflar mücadelesi, esas olarak işçi sınıfı ve emekçi halkın kazandığı mevzileri koruma yeteneği çoğu zaman faşist tezgahları boşa çıkartır, tekelci burjuvazinin ve emperyalizmin oyunlarını bozar. Ancak böylesi durumlar bujuva diktatörlüğünün burjuva demokrasisi biçimi altında faşizmin maddi temellerini ortadan kalkacağı anlamına gelmez. Açıktır ki, faşizm tehlikesinin *tümüyle* ortadan kalkması anca işçi sınfının ve müttefiklerinin iktidar mücadelesinin başarıya ulaşmasıyla mümkündür. Zaten genel olarak demokrasi mücadelesinin tam başarısı sosyalist demokrasiye ulaşılmasıyla gerçekleşecektir ki bu bir *devrim* sorunudur.

Bu arada nasıl ki faşizm "kaçınılmaz ve mukadder" bir şey değilse, faşizme karşı mücadelenin başarıya ulaşması da (faşizm tehlikesinin *tümüyle* kalkması değil) her zaman bir devrim sorunu değildir.

Dünya işçi sınıfı hareketinin faşizme karşı mücadele deneylerinden ortaya çıkan önemli gerçeklerden biri de budur. Faşist saldırganlığın karşısında sınıf görevlerini tesbit eden Komintern 7. Kongre Raporu üzerine konuşmasında Dimitrov buna da dikkat çekiyordu:

> "Şimdi faşist karşı-devrim, burjuva demokrasisine saldırarak emekçilere karşı alabildiğine barbar bir sömürü ve baskı rejimi kurmaya çalışmaktadır. Birçok kapitalist ülkelerde emekçi kitleler bugün *somut olarak* proletarya diktatörlüğü ile burjuva demokrasisi gibi iki rejimden birini değil, ya burjuva demokrasisini ya da faşizmi seçmek zorundadırlar.
> (1)

Bu durum kimsenin subjektif niyetinin ürünü değildir. İşçi sınıfının burjuva egemenliğini devirme yönündeki iktidar mücadelesi kuşkusuz onun *temel* görevidir. Ama hayat onu henüz iktidarı alacak koşulların bulunmadığı bir zamanda burjuva gericiliğinin en açık ifadesi olan faşizme karşımücadele görevleriyle *öncelikle* karşı karşıya getirebilir. Bu durumda işçi sınıfı onlarca yıllık mücadele sonucu elde edilmiş mevzileri ifade eden burjuva demokrasisini faşizme karşı koruma görevini de üstlenecektir.Unutulmaması gereken demokrasi mücadelesinin, işçi sınıfının nihai hedefi doğrultusunda zengin mücadele deneyimi edindiği ve iktidar hedefine hazırlandığı *devrimci* bir görev oluşudur. Kısacası faşizm koşullarında dahi, işçi sınıfının iktidar alternatifi (burjuva demokrasisini yıkmak ve kendi iktidarını kurmak anlamında) olması, onun ve müttefiklerinin durumu ile birlikte objektif koşulların da içinde yer aldığı devrimci durumun var olması halinde mevcut bunalımdan devrim yoluyla kurtulmak sözkonusu olabilir. Aksi takdirde bu konuda yapılacak tüm gevezelikler görevlerin somut hedeflerin gözardı edilmesi ya da bilinçsizce ertelenmesi anlamına gelecektir.

Şu halde mevcut durumu doğru tesbit şarttır. Daha önce sözünü ettiğimiz ve bu yazımızda tekrar değineceğimiz gibi ülkemizde faşizmin (siyasal-toplumsal bir akım anlamında) gelişimi ve bugünkü boyutu kavranamadıkça doğru bir mücadele verilmesi sözkonusu olmayacaktır. Önceki yazımızda değindiğimiz gibi D. Yol'un bulunduğu nokta, kendisine hakim olan küçük burjuva dünya görüşünün sınıf mücadelesini nasıl yorumladığını gösterir bir noktadır. Anti-faşist mücadeleyi doğrudan bir devrim sorunu olarak koymakla anti-faşist mücadele perspektifini gözardı etmekte, günümüz şartlarında faşizmin geriletilmesi sorununa gayri ciddi yaklaşmaktadır. Hal böyleyken D. Yol yazarı 1930'larda Komintern'in tesbit ve mahkum ettiği benzer bir yanılgıya dikkat çekerek ilginç bir biçimde kendi görüşüne gerekçe getirmektedir:

> "Yani bugün ülkemizde 930'lar Avrupasından farklı olarak "ters tarafa asılmak" gerekir. Somut durumun gerektirdiği budur. Bugün 930'lar Avrupasındaki "tehlike"den daha çok, faşizme karşı mücadelede, (mevcut rejimle, mevcut devlet yapısı ile bağı görülmeksizin) mevcud durumu (rejimi) koruma şeklinde anlayışlar'ın "tehlike"sinden söz edilmelidir. Bu suretle CHP'nin faşizme karşı uzlaşma çizgisine bel bağlama eğilimlerinin "tehlike"sine karşı tedbirler alınmalıdır." (2)

CHP'nin faşizme taviz veren politikası ve anti-faşist mücadeledeki kararsızlığı tesbit edilmiş bir gerçektir. CHP'nin faşist olduğu da iddia edilmemektedir. Ancak sorun ya da ülkemizdeki ikilem kısıtlı da olsa burjuva demokrasisinin mi yoksa faşizmin mi var olduğu biçiminde konmaktadır. Buna verilecek cevap da somut durumu nitelemelidir. Mücadele hedefleri ve ittifaklar sorunu da, buna bağlı çözülecektir. CHP kuyrukçusu eğilimlerin varlığı, demokrasi mücadelesinin inkarına gerekçe gösterilemez. Şimdiki durumda D. Yol gerçekten "ters" tarafa asılmış oluyor. Öte yandan D. Yol kendi içinde tutarsızlığını sergilemeye devam etmektedir.

> "Ülkemiz, tam bir faşist rejim görünümünde değildir. Klasik faşist rejimlerden farklı olarak nisbi demokratik hak ve özgürlükler kısmen de olsa vardır. Bu yüzden, bu hakların korunması uğrunda mücadele de (birinci yön esas olmak kaydıyla) ihmal edilmemelidir. Bu anlamda faşizme karşı mücadele ikili (ikili yönlü) dir. Elbetteki ülkedeki mücadelenin gelişminin ve siyasi gelişmelerin bir sonucu olarak bir askeri yönetime (sömürge tipi faşizmin açık icrasına) doğru bir eğilim ortaya çıkması bu gelişime karşı mücadele görevlerimizi öne çıkarabilir. Her zaman için, gerekli olan, içinde bulunulan siyasi gelişmeleri (ve yönelimini) doğru kavrayarak somut siyasi görevlerin doğru tesbit edilmesidir."
> (3)

Görüldüğü gibi D. Yol yazarı daha önce mevcut durumu koruma anlayışlarının tehlikesinden söz ederken şimdi kendisi aynı tehlike ile karşı karşıyadır. Çok bilimsel (!) bir üslupla ortaya konan ikili görevlerden biri(nisbi demokratik hak ve özgürlüklerin korunması uğrunda mücadele) aynı zamanda "sömürge tipi faşizmin açık icraatı doğrultusundaki bir gelişmeye karşı mücadele" ile çakışabilmektedir. Şu "öne çıkan mücadele görevi"nin askeri yönetime doğru gelişmeye karşı *mevcut durumu* korumak olduğu açıkça görülmektedir. Kısacası D. Yol yazarı bu durumda sömürge tipi faşizmin "kapalı" icrasını, açık icrasına karşı savunmaktadır! İdeolojik çıkışsılık hem sürekli faşizm kavramını incelemeyi hem de buna rağmen böylesi çelişkileri doğurmaktadır. Siyasi tahlil yanlış olunca siyasal yönelim de yanlış olmaktadır. Demokrasi mücadelesinin bir görevi olarak faşizme karşı mevcut durumu (kısıtlı burjuva demokrasisini) korumak anlayışı "tehlike" olunca, kendisinin daha büyük tehlikelere gitmesi bir yana, hepten inkar edemediği burjuva demokratik haklar uğruna mücadelenin önemini de gözardı etmektedir. Oysa ki bu ustalarca da çok açık ifade edilmiştir.

> "Bazı kimseler, demokratik haklar uğrunda yapılan mücadelenin işçileri proletarya diktatörlüğü mücadelesinden uzaklaştırabileceğini iddia etmektedir. Bu konuda Lenin'in ne yazdığını hatırlatırsak yararsız olmaz: "Demokrasi uğrundaki mücadelenin proletaryayı sosyalist devrimden uzaklaştırabileceğini ya da onu engelleyeceğini, gölgede bırakacağını vb. düşünmek, büyük bir yanlış yapmak demek olur. Tersine, tam bir demokrasi gerçekleştiremeyen bir sosyalizmin zafere ulaşması mümkün olmadığı gibi demokrasi uğrunda, geniş, kararlı ve devrimci bir mücadele yürütmeyen bir proletaryanın da burjuvaziye karşı zafer kazanmaya hazırlanması olanaksızdır." Tarihte işçi sınıfının en basit haklarını savunmak için yapılan ve pek büyük olmayan hareketlerden büyük devrimler doğduğu gözönünde bulundurularak bu sözleri bütün yoldaşlarımız iyice bellemelidirler. Ancak, demokratik haklar uğrundaki mücadeleyi işçi sınıfının sosyalizm uğrundaki mücadeleye bağlamayı başarabilmek için, her şeyden önce *burjuva demokrasisini savunma* sorununa üstünkörü yanaşmaktan vazgeçmemiz gerekir."(4)

Anlatmak istediğimiz ne güzel bir burjuva demokrasimiz olduğu, ya da hangi şart altında olursa olsun kapitalist sömürüye karşı mücadeleyi kısıtlamak gerektiği değildir. Faşizm ciddi bir tehlikedir ve onun ciddiyetini daha acı deneyler yaşamadan kavramak gerekir. Burjuva demokrasisi de gökten zembille inen pir-ü pak bir şey değildir. Önemli olan bu konuda doğru tesbiti yapmaktır. Yoksa mevcut durumu faşizm diye nitelemekle daha devrimci olunmaz. Özellikle MC dönemlerinde faşist hareketin devlet kurumlarında önemli bir gelişme kaydettiği ve elindeki olanaklarla kitle tabanı kazanmaya yöneldiği bilinmektedir. CHP'li hükümetin iktidara gelişiyle bu olanaklarını önemli ölçüde yitirmiştir. Ancak belirli devlet kurumlarından tümüyle temizlenmediği ortadadır. Buna rağmen elindeki mevzileri korumaya ve kitlelerde yaratacağı güvensizlikle orta kesimlerde otorite özlemi doğurmayı amaçlayan faşist hareket terörünü arttırmıştır. Gizli-açık faşist örgütlerin sistemli saldırıları faşist tırmanışın duraklamasının bir sonucudur. Sosyal-demokrat ağırlıklı bir hükümetin işbaşına gelmesi elbetteki faşizmi tehlike olmaktan çıkarmamıştır. Anti-faşist mücadele önümüze yeni görevler getirmektedir. Bunlardan biri de mevcut iktidarın faşizme ödün veren politikasının açığa çıkarılmasıdır. Bunu yapacak olan da CHP'nin solunda yer alan demokrasi güçleridir. Son kitle eylemleri de göstermiştir ki güçlü bir anti-faşist potansiyel, iktidarın tepkisine rağmen görevini yerine getirmekte kararlıdır. Faşist hareketin yarattığı terör ve kargaşanın sonuçlandırılması özlemiyle geçmişte CHP'yi iktidar yapan en önemli güçlerden biri de aynı potansiyeldir. Buna karşılık faşist hareketin elinde tuttuğu mevziler ve Türkiye'de devlet yapısının özellikle en "demokratik" dönemlerde dahi etkisini yitirmeyen şovenist karakterinin etkisiyle, D.Yol, anti-faşist mücadelenin *devlet yapısına* yönelmek durumunda olduğu, bu nedenle de devrim sorunu olduğunu iddia etmektedir.

> 'Faşizmin gelişimi bugün, ağırlıkla mevcut devlet kurumlarının (faşist güçlerin elinde bulundurulması nedeniyle) aracılığıyla faşist terör (ve demagoji) yoluyla kitle temelini genişletmeye çalışmaktadır. Bu süreç zaman zaman parlamentonun askıya alındığı (demokratik hakların iyice daraltıldığı) dönemlerde de aynı şekilde işlemektedir. Bu nedenle, faşizme karşı mücadele, asıl olarak, faşizmin kaynaklandığı devlet kurumlarının niteliğinin değiştirilmesini gerektirir. Faşist terör mekanizması ordu ve gizli devlet örgütü içindeki (CIA tarafından yönetilen) güçler tarafından örgütlendirilip güçlendirilmektedir. Faşist Ülkü Ocakları ve MHP bu güçlerin birer sivil (kitlesel) kuruluşu durumundadır. Devlet örgütündeki bu nitelik değişimi ise herhangi bir reformcu (barışçı!) tedbirle sağlanamaz. Bu devrimci bir hükümetin yapabileceği bir şeydir."
> (5)

Baştan söylediğimiz gibi faşizm tehlikesinin *tümüyle* ortadan kalkması devrim sorunudur. Oysa burjuva egemenliğinin faşist diktatörlük biçiminde olması halinde dahi faşizmin yenilgiye uğratılması *her zaman* bir devrim sorunu olmamıştır. Devlet örgütündeki bir nitelik değişimini "devrimci bir hükümetin yapabileceği bir şey" olarak koyarken D. Yol yazarı gene ipin ucunu kaçırmıştı. Faşizm ve burjuva demokrasisi arasındaki farkın *nitel* olduğu bilinmektedir. Gerçekte İspanya ve Yunanistan örneklerinde olduğu gibi söz konusu "nitel" değişiklik hiç de devrimci bir hükümetin işi olmamıştır. Esasında "üçüncü bunalım döneminin sürekli faşizm şartlarında yürütülmesi gereken yeni mücadele biçimlerinin" baştan (M.Çayan'dan) kabullenilmiş olması, tüm bu gerçeklere D. Yol'un göz yummasını getirmektedir. Gene söylediğimiz gibi D.Yol'un yaptığı aslında ülkedeki somut durumun adını koymak değildir. O benimsediği mücadele biçimine uygun faşizm tahlilleri peşindedir. Ee, koşullar biraz değişince (sözgelimi CHP'li bir hükümet iktidara gelince) de tahlilin desteksiz kalan yerlerini söz cambazlığı ile "yuvarlamaya" kalıyor iş.

> "Evet CHP faşist değildir ve faşist olmayan her şey gibi faşizme karşı olan bir yanı vardır. *Bir CHP Hükümeti de faşist bir hükümet değildir* ve CHP (Olumsuz yanları yanında) faşist güçlerin *hükümet* (hükümet devletin parçası, *bir kısmıdır* sadece) desteğinden yoksun kalmaları yüzünden, faşist güçlerle emekçi halk arasındaki mücadelede, faşist güçler aleyhine bir gelişmedir."(6)

CHP'nin ya da CHP hükümetinin faşist güçler aleyhine bir gelişme olması daha da ilginci faşist olmayan her şey gibi faşizme karşı olan bir yanı olmasından bahsedilmektedir. Gevelemeye gerek yoktur. CHP bugün tekelci

sermayenin ağırlıklı bir kesiminin alternatifidir ve aynı zamanda tutarsızlığına rağmen anti-faşisttir. Bu da bizim iyiniyetimizin bir ürünü değildir. Sağ sosyal demokrat politikanın egemen olduğu bir partinin anti-faşist misyonunu abartmak da hayalperestlikten başka birşey değildir. Ama faşizme karşı ittifaklardan bahsedildiğinde tarihsel misyonu itibariyle sosyal demokrat bir parti olan CHP'den söz etmemek mümkün değildir. Bu objektif olarak böyledir ve D.Yol'cular da bunun böyle olduğunu en azından CHP iktidarının yüzüsuyu hürmetine gidebildikleri yüksek okullardan bilmelidirler. Bunu söylemekle MC döneminde de öğrenci gençlik içerisinde sol revizyonizmin bütün hatalarına rağmen anti-faşist mücadele vermediğini kastetmiyoruz. Ama pratikte işine geldiği için ses etmediği demokrasi mücadelesi olanaklarını nasıl reddettiği ittifak anlayışında apaçak görülmektedir. Evet, bir de D. Yol'un ittifaktan ne anladığına bakalım.

"Marksist ittifaklar anlayışına göre, önce ittifak edilebilecek bir güç seçilip, ona göre program uydurulmaz. Bizde çoğunlukla yapılan önce bir müttefik seçmek (ki bu, siyaset arenasındaki kuvvet durumlarının hesabına göre seçilir!) sonra da o müttefike uygun bir siyaset ortaya koymaktır. Burada her şey başaşağıdır. Faşizme karşı CHP ile müttefik olmak gerek (çünkü büyük bir güç!) o halde herşeyimizi CHP'ye göre, onun siyasi çizgisine uyduracak şekilde tesbit ederiz, (yoksa CHP müttefik olmaz, yanaşmaz!) Bu CHP'li olmanın "arapça"sıdır. Marksist ittifak anlayışına göre yapılması gereken ise bunun tam tersidir. Yapılması gereken "iş" nedir? Müttefiki tayin edecek olan şey, yapılması gereken bu "iş"in içeriğidir. Faşizme karşı mücadele konusunda ne yapılması gerekiyor? (Örneğin, MİT, kontr-gerilla, Ülkü Ocakları vb. faşist çeteler dağıtılmalı, ulusal sorun çözülmeli, tekelci büyük burjuvazi iktidardan uzaklaştırılmalı, emperyalizmden bağımsızlık sağlanmalı.) İttifak sorunu bu işlerin yapılmasından yana güçlerin birleştirilmesidir. Sosyal ve siyasal güçlerin (sınıfların ve partilerinin vb.) bu işin yapılmasına göre tasnifi ve bu programın yerine getirilmesinde, birleştirilmesi olanaklı tüm güçlerin birleştirilmesi sorunudur. CHP' nin konumu nedir? Bunu, bu program karşısında konumuna göre tesbit edeceğiz. (Programı CHP'ye uydurmaya çalışmayacağız.)" (7)

Çok bilmişliğin bu kadarına pesdoğrusu!Demek ki neymiş Marksist ittifaklar anlayışı; kendi anlayışına göre bir program hazırlayacaksın, sonra mevcut güçleri "tasnif" edeceksin, ittifak gerçekleşecek ve program hayata geçecek!

"Marksist ittifaklar anlayışına göre" gibi büyük laf lar etmeden önce D. Yol yazarı o anlayışı formüle eden ustalara da bir göz atsa iyi ederdi. Biz sadece Lenin'in Alman "Sol' larına yönelik eleştirilerinden küçük bir parçayı hatırlatmakla yetineceğiz.

"... Kendinden daha güçlü olan bir düşman, ancak en son dereceye varan bir kuvvet gerilimi pahasına ve düşmanlar arasındaki en küçük "yarığı" ayrı ayrı ülkeler burjuvazileri arasında, her ülkenin içindeki burjuvazinin çeşitli grupları ve kategorileri arasında en küçük çıkar çelişkilerinden ve aynı zamanda geçici bir müttefik olsa da, sallantılı olsa da, şarta bağlı bulunsa da, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasa da sayıca güçlü bir müttefiki kendi tarafına kazanmak için en küçük imkanlardan en büyük itina ve dikkatle en ustaca ve en akıllıca yararlanılamadıysa, ne marksizmin ne de *genel olarak* çağdaş bilimsel sosyalizmin zerresini anlamamıştır. Kim bu gerçeği olaylara uygulamasını bildiğini *pratikte* ve oldukça uzun bir süre ve değişik siyasi durumlarda ispat etmemişse, devrimci sınıfa bütün emekçi insanlığı sömürücülerden kurtarmak için verdiği savaşta yardımcı olmayı henüz öğrenememiştir." (8)

Hatırlanırsa yakın geçmişte ülkemizde bir "cephe" çağrısı yapılmıştı. D. Yol'un ittifak anlayışı UDC'cilerin ittifak anlayışına ne kadar da benziyor! İttifak sorununun temelinde, ittifak - ya da cephe - programının müttefiklerin kendi programlarının diğerleriyle çakışan ortak noktalarını içermesi ve bir yandan herkeş kendi programı doğrultusunda çalışırken diğer yandan da ortak hedeflere yönelik ilkeli bir mücadeleyi sürdürmesi olgusu yatar. Mücadele edilecek ortak hedefler yoksa, böylesi bir ittifaktan zaten söz edilemez.Hele ülkemiz özgülünde sol hareketin alabildiğine dağınık, sosyalist hareketin de kısmen programlı ve partileşmiş bölünmüşlüğü gözönünde tutulursa, ittifak konusunda ne kadar titiz ve grupçuluktan uzak davranılması gerektiği ortaya çıkar. Oysa D. Yol'un mantığıyla gidersek anti-faşist ittifak, ancak D. Yol'un kendi devrim programı etrafında gerçekleşecektir. Bizce bu iş bir hayli zordur. Çünkü bilebildiğimiz kadarıyla D. Yol dışında hiç bir siyasi gücün bu işe yanaşacağı yoktur.

"Zor olsun, biz kendi başımıza çalışıp başarırız." denebilir. Ama tarihte "kendi başına" başarıya ulaşmış anti-faşist mücadele yoktur, olacağı da yoktur...

Tabii bu arada olan acil anti-faşist görevlere oluyor. Ne yapalım onlar da D. Yol'suz yerine getirilir, bu durumda... Zaten bu "Marksist ittifaklar anlayışı" D. Yol'cuların da pek aklına yatmıyor anlaşılan. Demokratik güç birlikleri içinde ve çeşitli ittifaklarda anti-faşist mücadelede kendi kafasındakinden farklı programlar etrafında yer almalarını başka türlü açıklamak zordur. Gerçekte bugün anti-faşist olan ama "Devrim" diye bir sorunu olmayan geniş kitleler olduğu gibi, siyasi hedefleri ve iktidar anlayışları birbirinden farklı pek çok anti-faşist siyasi güç vardır. Anti-faşist görevler de D. Yol'un "Diyalektik bir bütünlük içinde" (nedense bu sözü kullanmayı çok severler) yaratacağı "parti-cephe"yi beklemeyecek durumda değildir.

Üstelik bunları kendileri de beklemeye gerek duymamışlar ve "direniş komiteleri" ortaya çıkmıştır.

"Direniş komiteleri en geniş anlamda, devrimci halk iktidarının birer nüveleri olarak kavranmalı ve bu doğrultuda derinleştirilip, geliştirilmelidir.Bu geniş çerçeve içerisinde direniş komiteleri, kapsamı içine giren tüm anti-faşist halk güçlerini bağrında toplayacak ve temsil edecek şekilde ele alınabilir. Bugün faşizme karşı tüm halk güçlerinin birliği şiarı da, asıl olarak bu noktada odaklaşmıştır." (9)

....

"Marksist teori, herşeyden önce canlı hayatın, sosyal pratiğin ortaya attığı sorunları çözmekle yükümlüdür. Direniş komiteleri de, (hayattan kopuk "görüşler" değil) hayatın kendisinin ortaya attığı bir "öneri"dir. Bizim yapmaya çalıştığımız da, bu gelişmelerin ortaya çıkardığı sorunları doğru olarak çözmeye; bu suretle bu gelişmelerin bize yüklediği devrimci görevleri yerine getirmeye çalışmaktan başka bir şey olmamıştır. Bugün, direniş komitelerini yönetecek olan proletarya partisi yok diyerek, bu gelişmeler karşısında seyirci kalmayı önermek ise, kefareti asla marksizme ödetilemeyecek olan bir ahmaklıktan başka bir şey olamazdı." (10)

Böylece D. Yol'da hayatın ortaya attığı sorunları çözmüş ve direniş komitelerini ortaya sürerek ahmaklıktan kurtulmuş oluyor! Engin bir anti-faşist potansiyel demokratik örgütlenmeler çatısında toplanmışken anti-faşist görevleri bihakkın yerine getiren D. Yol kendi taraftarlarından başkasının sahip çıkmadığı ama tüm anti-faşist halk güçlerini bağrında toplayacak ve temsil edecek şekilde ele alındığın iddia ettiği ütopyayı başlatmıştır. "Hayatın kendisinin ortaya attığı bu öneri" yani direniş komiteleri anladığımız kadarıyla o günden bu

(Arkası sayfa 11'de)

GENÇLİK ÖRGÜTLERİ ÜZERİNE BİR DAHA...

Bir süredir yayınlanmayan KURTULUŞ İÇİN İLERİ adlı dergi geçtiğimiz günlerde 8.ci sayıdan tekrar yayına başladı. Baş sayfadaki bir yazıda da derginin fonksiyonu açıklanıyor. Yeni bir gençlik örgütlenmesinin sözcülüğünü yapacağı söyleniyor. Diğer yazılarda da bol bol gençliğin birliğinden söz ediliyor. "İlkeli birlik" konusunda bilindiği gibi Kurtuluş zaman zaman doğru görüşler savunmuştu. Ama genel geçer görüşleri tekrarlayıp durmak, pratikte bu doğrultuda somut adımlar atılmadıkça bir işe yaramıyor. Bizim çok önceden tesbit ettiğimiz gençlik içerisindeki grupçu anlayışların varlığı ve bunların çizgi örgütlenmeleri yoluyla genel demokratik örgütlenmenin önünde engel teşkil ettikleri gerçeği sanki yeni ortaya çıkmış gibi İLERİ'de ele alınıyor. Buna karşılık da kendi çizgi örgütlenmelerine gitmekte oldukları, başka çıkar yol kalmadığı ifade ediliyor. Gene bilindiği gibi bizler siyasi çizgilerin gençlik içerisinde kendi örgütlenmelerine karşı değiliz. Ancak bu örgütleri yığınsal demokratik kitle örgütlerine alternatif olarak dayatmalarına karşıyız. İGD ve DGDF örgütlenmelerine yönelen eleştirilerimizde bu,anlayışa karşıdır. Yoksa onların yönetiminde şu veya bu çizginin olmasına değil. Hal böyleyken bu tesbiti yapıp arkasından da aynı anlayışla "Gençliğin merkezi yığınsal demokratik örgütlenmesi" iddiasıyla ayrı bir çizgi örgütlenmesine gitmek, bu işi daha geç yaptığı için Kurtuluş'u haklı çıkarmaz. Biz bu yazıda bunun üzerinde durmayacağız. Ama özellikle öğrenci gençliğin akademik-demokratik merkezi kitle örgütlenmesinin eksikliği halen aşılması gereken bir engeldir. Bu görevi zorlaştıracak gelişmeleri engelleyecek olanlarda samimiyetle sorunu kavrayıp ilkelerde anlaşabilenler olacaktır. Bunun unutulmaması gerekir.

Kurtuluş İçin İleri ortaya koyduğu örgütlenme anlayışına gerekçe göstermeyi amaçlayan orta sayfa yazısında SGB'yi de ele alıyor. SGB'nin İGD ve DGDF'den farklılığını söyledikten sonra birkaç kalemde SGB örgütlenmesini mahkum ediveriyor!

"Önce SGB'nin İGD ve DGDF'den farklı bir yanı vardır. SGB, İGD ve DGDF'nin aksine açıkça grup örgütlenmesi olduğunu söylemektedir. Ancak iddiası herhangi bir grup değil de "sosyalist gençliği örgütleyen" bir grup örgütü olduğu yolundadır."

Bir kere daha şunu hatırlatalım ki, SGB örgütlenmesinin ilkeleri bilimsel sosyalist gençlik örgütlenmesinin ilkeleridir. Ve bu ilkelerin başında da gençlik birliklerinin birer sosyalizm okulu oldukları yer alır. Bunun ne oranda başarılabildiği ayrı bir konudur. Ancak SGB'nin bu alanda ülkemizde en ileri noktada bulunduğu tartışılmaz bir gerçektir. Bu anlamda SGB "sosyalist gençliği örgütleyen bir grup örgütü" değildir ve böylesi bir iddia sözünü ettiğimiz ilkelerle çelişir. SGB işçi-köylü-öğrenci gençliği belli bir siyasi hat doğrultusunda bağımsız örgütlenmesidir. Onu "parti"den ayıran en önemli yanlardan biri de henüz sosyalizme tam anlamıyla kazanılmamış ancak kazanılmaya açık ileri unsurları da bağrında toplayıp işçi sınıfının öncü siyasi hattı doğrultusunda eğitip geliştirmesidir. Yoksa yetişkin işçi sınıfı sosyalistleri ne gökten zembille inerler - nede saksıda yetişirler!.. Bunu söylemekle gençliğin birlikleri dışında sosyalist yetişmez demek istemiyoruz. Ama gençlik birliğinin görevi yetişmiş sosyalistleri örgütlemek olsaydı onun adı gençliğin partisi olurdu...

Arkasından İleri yazarı neden Türkiye'de sosyalist gençlik örgütlenmesinin geçerli olmadığını buna bağlı olarak da neden SGB'nin bilimsel sosyalist gençlik örgütlenmesi olamayacağını anlatıyor. Biz "biz yaptık oldu!" diye cevaplandıracak değiliz. Ama SGB nin yediği bütün darbelere rağmen aldığı yol.ilkelere bağlılığının ve bilimsel örgütlenme anlayışının Türkiye koşullarında hayata uygunluğunun kanıtlarından biridir.

İleri'nin iddiasına göre bugün sosyalist hareketin bölünmüşlüğü nedeniyle ülkemizde sosyalist gençlik örgütlenmesinin maddi şartları yoktur! Sosyalist hareketin bölünmüşlüğünden farklı şeyler anlamamıza rağmen, bu bölünmüşlüğün tespiti doğrudur. Ancak göz ardı edilen bir şey daha vardır. O da bu bölünmüşlüğün "partileşmiş" ve ayrı programların etrafında olduğu gerçeğidir. Türkiye sosyalist hareketinin bölünmüşlüğü tek "merkezi siyasi otorite" anlamında bir "parti"nin olmadığını kanıtlar. Yoksa partisizliği değil... Kurtuluş'çularda pek iyi bilirler ki böyle bir parti, İçişleri Bakanlığından gerekli izni almakla "parti" olan partilerden farklıdır. Sosyalist hareketin birliğinin güvencesi de budur. Şu halde "parti yoktur, o zaman ona bağımlı gençlik örgütü di olamaz" iddiası geçersizdir. Bu mantık yürütülürse kaçınılmaz olarak bilimsel sosyalist partili mücadelenin tüm gereklerinin de "birliğe" ertelenmesi anlayışına varılır. İleri yazarının ciddiyetsizce eleştirdiği SGB üyelerinin yapısı ise gene kendi deyimiyle herşeyin ölçütü olan hayatın içinde kendini göstermektedir. Baştan söylediğimiz gibi varolan zaaf ve eksikliklerin giderileceği yer de Sosyalist Gençlik Örgütüdür ve SGB (kendi dışında da sosyalist gençlerin bulunmasına rağmen) bu konuda en ileri adımları atmıştır. Hiç şüphe olmasın ki izlediği hatta kararlıca bağlılığı dosta düşmana ileride de bunu gösterecektir.

Kurtuluş İçin İleri, "mevcut gençlik örgütlenmelrinin her üçünden de dışlandığımıza göre..." diyerek kendi örgütlenmesinin haklılığını anlatmaya devam ediyor. Biz gene hatırlatalım SGB'den kimse dışlanmaz. Yeter ki izlediği hattı benimsesin. Sosyalist Gençlik Birlikleri homojen örgütlerdir. Yani çatısı altında birden fazla görüş savunulamaz. Ama yazar İGD ve DGDF ile aynı kaba koyarak, SGB'nin de demokratik kitle örgütlenmesine alternatif örgütlenmelerden biri olduğu görüntüsü yaratmaktadır. Genç Sosyalist okurları bu konuda bizim görüşlerimizi çok iyi bilirler. Sosyalist gençlik örgütlenmesi ve demokratik kitle örgütlenmesi birbirinden farklı olgulardır ve ikisi bir arada var olurlar. SGB'de bugüne kadar gençlik içerisindeki tüm demokrat unsurların ilkeli birliğini ve öğrenci gençliğin merkezi federasyon biçiminde yığınsal örgütlenmesini kararlıca savunmuş ve savunmaktadır. Bu onun varlığıyla çelişmediği gibi kendisinin böyle bir örgütlenmeye alternatif olarak sunmasını da gerektirmemiştir. Bu da sosyalist gençlik örgütlenmesinin ilkelerinden biridir.

Türkiye koşullarında yığınsal demokratik örgütlenmenin doğru olduğu, sosyalist gençlik örgütlenmesinin yanlış olduğu iddiası da (sanki birbirlerine alternatifmiş gibi) safsatadır ve Kurtuluş'un zorunlu olarak hayata geçirmekte olduğu gençlik örgütlenmesinin kılıfını teşkil etmektedir. Burada uzunca üzerinde durmak istemediğimiz "cephe" karakterli, içinde sosyalist gençliğin de yer aldığı örgütlenmelerin geçerli olduğu ve ayrıca sosyalist gençlik örgütlerinin bulunmadığı ülkelerin koşulları ise Türkiye'den son derece farklıdır ve bunlar oportünist örgütlenme anlayışlarına gerekçe gösterilemez.

HALKIMIZA
EĞİTİM ENSTİTÜLERİNDE DANIŞTAY KARARLARI UYGULANMALI
DÜŞÜK PUANLA VE SAHTE BELGEYLE ALINAN FAŞİSTLER ATILMALIDIR

Eğitim Enstitülerinin açılış tarihi yine ertelendi. Neden olarak gerekli araç ve gerecin sağlanamadığı öne sürülüyor. Öğretmen sayısının yetersiz olduğu söyleniyor.

Asıl neden bugünkü iktidarın Eğitim Enstitüsünde gelişecek olayları önlemeye çözüm bulamayışıdır. Çünkü Eğitim Enstitülerinde öğrencilerin can güvenliğini tehdit eden faşist sürüler hâlâ işbaşındadırlar. Düşük puanla ve düzmece belgelerle okullara doldurulan bu cinayet şebekelerinin üzerine gerekli kararlılıkla gidemeyen bugünkü iktidar çareyi okulların açılışını ertelemekte buluyor.

"Anarşinin kaynağını doğru tesbit ettiğini", "gençliğin can güvenliğini ve öğrenim özgürlüğünü sağlayacağını", "faşist katillerden hesap soracağını" öne sürerek iktidar olanlar şimdi "sağa da sola da karşıyız" diyerek anarşinin ve saldırıların sorumlusu faşistlerin kendilerini masum göstermesine yardım etmektedirler. Oysa olaylar açıktır. Eğitim Enstitülerine faşist komandolar 1. ve 2. MC dönemlerinde sahte belgelerle düşük puanla, danışıklı sınavlarla alınmışlardır. Bu kanunsuzluklar tüm halkın gözleri önünde işlenmiştir. Bu yollarla doldurulan eğitim enstitüleri, faşist ideolojinin ders diye verildiği, ırkçı şoven politikanın egemen kılındığı faşist saldırı üsleri durumuna getirilmiştir.

Bugünkü iktidar ise, kanunsuzlukları ortadan kaldırmanın en acil çözümü olan Danıştay kararlarının uygulanması, yeni kayıtlarda gerçek kayıtların alınması yolunu izlememiştir. Tam aksine "kimseyi incitmemek" adı altında kanunsuzlukları meşrulaştırmıştır.

Böylelikle iktidarın kendi uykularını dahi kaçıran bugünkü duruma gelinmiştir. Olay çıkmasından korkan yetkililer Eğitim Enstitülerinin açılış tarihini sürekli ertelemektedirler. Oysa bugün herkes bilmektedir ki "sağ-sol çatışması" diye birşey yoktur. "FAŞİST SALDIRI" vardır. Bugün Türkiye'de dökülen kanların tek sorumlusu hakim sınıflar ve onun sivil faşist örgütleri MHP ve Ülkü Ocaklarıdır.

Biz ilerici-yurtsever devrimciler olarak hükümetin Eğitim Enstitülerinde taleplerimiz doğrultusunda atacağı tüm adımları destekleyeceğimizi bildiririz.

Acil taleplerimiz:

– DANIŞTAY KARARLARININ UYGULANMASI: DÜŞÜK PUANLA ALINAN FAŞİSTLERİN ATILMASI

– FAŞİST ÖĞRETİM ÜYELERİ VE PERSONELİN ATILMASI

– KONTENJANLARIN ARTTIRILMASI

– IRKÇI–ŞOVEN VE GERİCİ EĞİTİME SON VERİLMESİ

– EĞİTİMİN DEMOKRATİKLEŞTİRİLMESİDİR.

FAŞİSTLER GİDECEK, EĞİTİM SÜRECEK
FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA

EGE-DEV-GENÇ — SGB İzmir Şubesi
*2. DDKD — DEV-GÖR — İGD Karşıyaka Şubesi

memeli, her türlü yol somut koşullarda denenmelidir. Özellikle MC döneminde bu okullara giren faşistlerle uzlaşan faşist olmayan unsurlara karşı ideolojik ikna uygulanmalıdır. Faşizmin teşhiri sistemli bir şekilde yapılmalıdır. Ara unsurlar, ilgisizler demokrasi mücadelesine kazanılmaya çalışılmalıdır. Danıştay'ın kararlarının uygulanmaması zamanında düşünülen "72 bin faşist" yanılgısına düşmemek gerekir. Faşizmin örgütlü, güçlerine karşı da kararlı olunmalıdır.

Yeni kayıt yaptıran öğrencilerle birlikte özellikle büyük kentlerde Eğitim Enstitülerine bir yığılma olmuştur. Bu öğrencilere yeni sorumluluklar getirmiştir. Bunların çözümlenmesi için;

*Kredi isteme süresi dolduğu için kayıt yaptıran öğrenciler yararlanamamışlardır. Bu haksızlığın giderilmesi için yeni bir kontenjan açılıp, isteyen öğrencilere kredi ve burs alınmalıdır.

*Barınma sorununun halledilmesi için faşistlerin işgalindeki yurtlar temizlenmeli, yeni yurtlar açılmalıdır.

EĞİTİM ENSTİTÜLERİ AÇILIRKEN...

Önümüzdeki günlerde Eğitim Enstitüleri açılıyor. Geçtiğimiz dönemde birçok ilericinin gidemediği okullara, devam etme olanağı ortaya çıktı. Hükümetin danıştay kararlarını uygulayıp faşistleri bu okuldan temizleyememesine rağmen yeniden kayıt yaptıran öğrencilerin çoğunluğunu ilericiler oluşturuyor. Bu okulların yönetimleri nispeten demokratlaştı. Bu anlamda okuldaki demokrat güçler açısından koşullar elverişli durumda. Elbette ki, faşist yuvası haline gelen bu okulları faşistler kolayca terk edecek değil. Zorlu bir mücadele olacak önümüzdeki günlerde.

Eğitim Enstitülerinde demokratlaştırmanın, buraları faşist yuvası olmaktan kurtarmanın tek yolu yığınsal bir mücadeledir. Bu da ancak, yöneticilerin ve öğrencilerin anti-faşist mücadelede birlikteliğinden geçer. Mücadelede önemli işlevi olacak öğrenci kitlesinin anti-faşist unsurlarını sevkedebilecek birim örgütlenmesi bir zorunluluktur. Bu birim örgütün oluşturulmasında; var olanların yığınsal bir niteliğe kavuşturulması, gençlik içinde örgütlü ilerici, devrimci, sosyalist çizgilerin ilkeli ve kalıcı güçbirliğini gerektirmektedir. Ancak böyle bir birleşik güç, faşistlerin kafasına sıkılmış bir yumruk gibi inebilir. Ancak böyle bir güç saldırı merkezi olarak kullandıkları okullardan faşistleri söküp atabilir. Bu mücadele çok yönlüdür. Genç Sosyalistler böyle bir mücadele birliği için elinden gelen çabayı gösterecektir.

Eğitim Enstitülerini güvenlik kuvvetleriyle demokratlaştırma sosyal demokrasinin bir yanılgısı olabilir. Esas olan iç gelişimdir. Anti-faşist mücadelenin güvencesi demokratik güçlerdir. Bu doğru politikayı hayata geçirecek birim örgüt yöneticilerinin maceracılığına izin veril-

Eğitim Enstitülerinin demokratik bir yapıya kavuşturulması için;

*Tüm faşist öğretim görevlileri görevlerinden alınmalı, yerlerine MC döneminde kıyılanlar ve ilericiler geterilmelidir. İşçi ve memur kılığıyla yerleştirilen faşistler temizlenmelidir.

*Okullarda öğrenci birliklerinin kurulması, toplantı yapabilmeleri, öğrenci temsilcilerinin okul yönetiminde söz ve oy hakkı sağlanmalıdır.

*Anti-demokratik yönetmelik tümüyle iptal edilerek, yeni bir yönetmelik yapılmalıdır.

*Ders konuları gerici ve faşist özden alındırılarak bilimsel bir niteliğe kavuşturulmalıdır.

*Eğitim Enstitüleri özerk akademi haline getirilmeli, Milli Eğitim Bakanlığından tamamen bağımsızlaştırılmalıdır.

*Okul yöneticileri işçi, öğretim görevlisi, öğrenci kitlesi tarafından seçilmelidir.

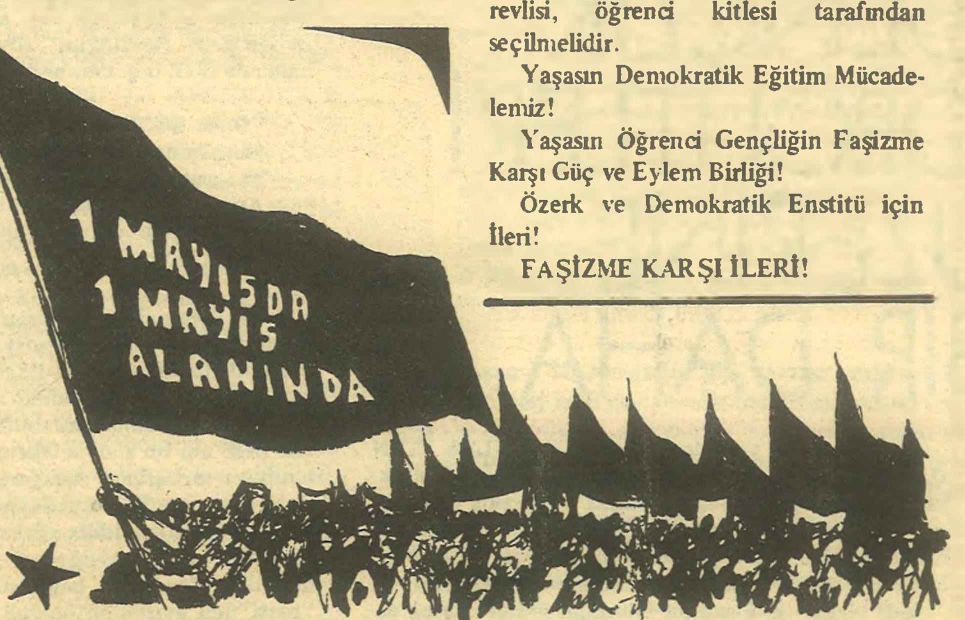
Yaşasın Demokratik Eğitim Mücademiz!

Yaşasın Öğrenci Gençliğin Faşizme Karşı Güç ve Eylem Birliği!

Özerk ve Demokratik Enstitü için İleri!

FAŞİZME KARŞI İLERİ!

1 MAYIS'a doğru

YİNE MEYDANLARI DOLDURACAĞIZ, YİNE 1 MAYIS BAYRAĞINI DALGALANDIRACAĞIZ...

1 MAYIS; işçi sınıfının enternasyonal günüdür.

1 MAYIS; bütün ülkelerin işçilerinin uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüdür.

1 MAYIS; tüm dünya işçilerinin sömürü, zulüm ve baskı karşısında tek bir yürek, tek bir yumruk olmanın bilincini yüreklerinin en sıcak köşesinde hissettikleri gündür. Ve yine 1 MAYIS işçi sınıfının uluslararası gericiliğe, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelelerinde döktükleri kanların, çektikleri acıların, umuda, inanca ve maddi bir güce dönüştüğü gündür.

1 MAYIS 1886 günü Amerikan İşçi Sendikaları Kongresinin almış olduğu kararla, Amerikan işçi sınıfı, "daha uzun iş günü, daha düşük ücret" uğruna, işçileri açlığa ve yokluğa sürükleyen Amerikan kapitalizmine karşı "8 saatlik iş günü, daha iyi ücret" şiarıyla yurdun dört bir yanında genel grevler ve gösteriler düzenliyordu. Ve o gün fabrikalar duruyor, trenler, vapurlar çalışamıyor, tüm Amerikan ekonomisi alt-üst oluyor ve Amerikan işçi sınıfı gücünü tüm dünyaya haykırıyordu.

Bunun üzerine Amerikan sermayesi tüm silahlı güçlerini seferber ederek saldırıya geçiyor ve Amerikan işçi sınıfının yüzlerce yiğit evladını yaralıyor, onlarcasını katlediyordu. Şikago'da ise direnişin en ön saflarında yer alan 8 işçi liderinden 3'ü ömür boyu kalebentliğe mahkum ediliyor, 5'i de idam ediliyordu. Ediliyordu ama; Amerikan işçi sınıfının kanı pahasına, canı pahasına sürdürdüğü direniş zaferle sonuçlanıyor ve 8 saatlik iş günü gerçekleştiriliyordu.

Daha sonra 1891 yılında F. Engels' in öncülüğünde toplanan 2. Enternasyonal'in 2. Kongresinin almış olduğu bir kararla bu şanlı direniş günü, tüm dünya işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak sembolleştiriliyordu.

Ve o günden bu yana, 100 yıla yakın bir süredir uluslararası proletarya ordusu, her 1 Mayıs'da daha geniş ve yine her 1 Mayıs'da daha inançlı ve kararlı olarak uluslararası sermayeye karşı kin ve nefretini haykırıyor ve enternasyonalizmin yüce ruhunu tek ve sıkılmış bir yumruk olarak dile getiriyor.

Bu dile getirişte Türkiye işçi sınıfı da üzerine düşen görevi layıkıyla yerine getiriyor. Ta 1906'lardan bu yana bu şanlı gelenek, burjuvazinin tüm baskı, yasaklama saptırma ve provokasyonlarına karşın işçi sınıfımız tarafından da sürdürülüyor.

Ve Türkiye tekelci burjuvazisi 1 Mayıslardan ölümüne korkuyor. 1 Mayısların engellenmesi uğruna toplu katliamlara girişiyor. İşte 1 Mayıs 1977. CIA, Faşist, Polis, Maocu saldırganların yeraldığı operasyon sonucunda, Taksim alanını dolduran yüzbinler üzerine kan kusuluyor, Taksim alanı kana bulanıyor. 35 yiğit yürek çarpmaz oluyor. 35 can düşüyor Taksim alanına. Taksim alanı kan ve barut kokuyor. Tekelci burjuvazi ve onun kuklası maocu ve faşist saldırganlar oğuşturuyorlar ellerini. İşçi sınıfının yüce eylemi 1 Mayıs engellenecek mi? diye. Ama aksine. Yüzbinlerin çıkardığı ses gürleşiyor. "Faşizme Geçit Yok" şiarı kaplıyor Taksim meydanını. 35 şehit veriyor işçi sınıfı. Ama daha bir kinle ve daha bir bilenerek çıkıyor bu kavgadan. 35 şehidinden devr alıyor 1 Mayıs bayrağını, dikmek için 78'de 1 Mayıs alanının kanlı gövdesine.

Türkiye işçi sınıfının şanlı 1 Mayıs geleneğini boğmak isteyenler bilsinler; bunu hiç bir güç engelleyemez. Dünyanın hiç bir yanında, hiç bir köşesinde görülmemiştir ki, işçi sınıfının şanlı 1 Mayıs geleneği kan ve barutla engellenebilsin, yüzbinlerin haykırışı susturulabilsin.

1 Mayıs topyekün eylem günümüz bizim. Bugüne kadar haykırdık, bundan sonra da haykıracağız yüzbinlerle kinimizi. Ve 1 Mayıs 1978 'de yine meydanları dolduracağız, yine 1 Mayıs bayrağını dalgalandıracağız.

Ve ozanın da dediği gibi;

Hep bir ağızdan türkü söyleyip
Hep beraber sulardan çekmek ağı
Demiri oya gibi işleyip hep beraber
Hep beraber sürebilmek toprağı
Ballı incirleri hep beraber
yiyebilmek
Yarın yanağından gayrı herşeyde
Her yerde
Hep beraber
Diyebilmek
İçin
İLERİ

kürt halkının kültürü üzerine (1)

Birkaç sayı sürecek olan bu yazıyı, ÖZGÜRLÜK YOLU'NDA yazıları yer alan değerli yazar BARAN, gazetemiz için hazırladı. Kendisine teşekkür ederiz.

GENÇ SOSYALİST

BARAN

Ülkemizde, çok değil 8-10 yıl öncesine kadar Kürt kültüründen sözeden böyle bir makale yazılsaydı, yalnız kültür sorunları üstüne sınırlı bilgisi olan kamuoyunda değil, geniş aydın çevrelerde de böyle bir yazı garip karşılanabilirdi. Çoğu kişi "böyle bir kültür de mi varmış?" diyebilirdi... Çoklarına göre, Kürt denen insanlar Türkiye'de de var, ama bunlar neyin nesi, orası pek belirsiz... Çünkü uzun yıllardır ki Kürt halkının varlığı yadsınmış; böyle bir halkın, dilin, tarihin, kültürün olmadığı söylenmiş,. Bu halkın varlığını inkar için akla gelen, gelmeyen saçmalıklar bilim, tarih, kültür adına ileri sürülmüş. Öyle olunca da geniş halk kitlelerinin yanısıra aydın sayılan çevreler bile bu türden yanlış bilgilere şartlanmışlar.

Ama besbelli, resmi çevreler hâlâ onu yok sayadursunlar, böyle bir halk var. Resmi çevrelerin tutumu ise sadece gülünç. Onlar, işlerine gelmeyen gerçekleri yok sayabilirler, Türkiye'de sınıfların varlığını yok saydıkları gibi... Ama Türkiye'de sayısı on milyonu bulan bir Kürt halkı var. Bu halk Türkiye sınırlarının ötesinde, Batı İran'da ve Kuzey Irak'ta da yaşıyor. Kürdistan onların binlerce yıldan beri yaşadıkları ülke. Tüm halklar gibi onun da, bu binlerce yıla dayanan bir dili, tarihi, kültürü var.

Ne var ki bu dilin, tarihin, kültürün tanınmasına pek olanak verilmedi. Kürt halkı, özellikle son birkaç yüzyılda ağır bir baskı altında yaşadı. Son yarım yüzyılı aşkın dönemde ise, Türkiye, İran ve Irak'ta ulusal devletler gelişirken, ulusal kültürler boyverirken, Kürt halkının kültürü daha da ağır bir baskı altına alındı; bu kültürün gelişip serpilmesine olanak verilmedi, hatta yer yer Kürt halkının kültür eserleri yokedildi.

Bir halkın kültürüne karşı bu tutum hiçbir biçimde onaylanamaz. Bu, yalnız o halka yapılan bir kötülük değil, genel olarak tüm insanlığa yapılan bir kötülüktür, ilkel bir tutumdur. Çünkü her halkın kültürü insanlığın ortak kültürünün bir parçasıdır, insanlık kültürüne bir katkıdır. Her halkın kültürü, daima başka kültürlerden de esinlenerek, beslenerek, o halkın yaratıcı gücü ile zenginleşerek oluşur ve başka kültürleri etkiler, besler, zenginleştirir. Kürt halkının kültürü, aynı zamanda Ön Asya'nın ve Anadolu kültürünün bir parçasıdır, bir ürünüdür.

Tarih boyunca Anadolu'da pekçok kavimler yaşadılar. Anadolu'dan pekçok kavimler gelip geçti ve izler bıraktılar. Hititler, Asurlular, Sümerler, İyonyalılar, Romalılar, Persler, İskitler, Medler, Araplar, Ermeniler, Moğollar, Türkler ve daha başkaları... Kürtler ise binyıllar boyu Dicle - Fırat bölgesinin sakinleri oldular. Anadolu uygarlığında, hiç kuşkusuz, tüm bu halkların payı vardır.

Anadolu'nun geçmiş uygarlıklarının kimi ürünleri bugün Türkiye'deki müzeleri süslüyor. Birçoğu ise yabancı ülkelere kaçırıldı. Kimi zaman ise bu ürünlere karşı hoyratça davranıldı. Örneğin İstanbul'da Beyazıt Meydanı yanındaki eski bir hamamın temel taşları arasında kırılıp konulmuş bizans heykelleri bunun somut bir örneği... Kürdistan'da ise buna benzer şeyler yakın dönemlerde bile yapıldı. Diyarbakır'daki bir umumi müfettiş, Kürt tarihinin köklerini kazıyacağım diye, Diyarbakır kale kapılarındaki paha biçilmez bazı tarihi yazıtları ve Silvan'daki bir dikili taşı kazıtmıştı...

KÜRT KÜLTÜRÜNÜN KAYNAKLARI

Kürt kültürünün kaynakları, bu halkın tarihi geçmişine bağlı olarak çok gerilere gidiyor. Gerçi Kürt halkının tarihi kökeni hakkındaki tezler değişiktir. Kimi tarihçiler, Milattan önce bin yılları dolaylarında Van gölü çevresinde güçlü bir uygarlık kurmuş olan Urartular'ı Kürtlerin ataları olarak kabul ediyorlar. Kimileri Kürtleri Med'lere dayandırıyorlar. Yunanlı Ksenofon'un Onbinlerin Dönüşü adlı eserinde sözünü ettiği dağlı halkın Kürtler olduğu genellikle kabul edilmektedir. Batılı kaynaklarda Kürt tarihi ve dili ile ilgili pekçok eser yayınlanmıştır. Eski Kürt tarihi hakkındaki bilgiler, tezler genellikle Asur, Eski Yunan ve Arap kaynaklarına dayandırılıyor. Bu bölgede bulunan pekçok eser ve yazıt henüz gereği gibi araştırılmış değildir. Elde bulunanlar ve kazılar sonu elde edilecek yeni arkeolojik eserler, yazıtlar ciddi bir bilimsel araştırmaya tabi tutulursa Kürt halkının tarihi ve kültürel kaynakları geniş çapta ve netlikte günışığına çıkabilir. Kuşkusuz, bunun için ciddi bilimsel araştırmalar gerekli. Kürt halkının tarihi, kültürü üzerinde ağır baskıların varolduğu bugünkü şartlarda bu olanaksız, ya da bu şartlarda yapılabilecekler son derece sınırlı.

Arap istilası döneminden sonra Kürdistan tarihi daha açıklıkla biliniyor. Milattan sonraki 10.—12. yüzyıllarda Kürdistan'da Hasanveyh, Şeddadi ve Mervani Kürt devletleri kuruldu. Mervaniler Silvan, Diyarbakır, Mardin yöresinde egemenlik kurdular. Bu yörede onlardan kalan çeşitli tarihi eserler var. Şeddadiler'in ise Van gölü ile Malatya arasındaki bölgede dikkate değer pekçok tarihi eser bıraktıklarına dair İslam Ansiklopedisinde (İslam Ansiklopedisi, Kürtler bölümü) bilgiler veriliyor. 12. — 13. yüzyıllar arasında Eyyübi Kürt hanedanlığınca kurulan Eyyübiler devleti ise, Güney Kürdistan'ın yanısıra, Suriye, Mısır ve Filistin'i kapsıyordu. Eyyübiler döneminde Şam, Kahire, Kudüs ve diğer bir çok kentte cami, medrese, hastane gibi birçok ünlü eser yapıldı.

Son yıllarda Van yöresinde yapılan yeni kazılarda Urartu'lara ait pekçok yeni eser bulundu. Irak Kürdistanı'ndaki Hatra'da yapılan kazılarda ele geçen heykeller üzerinde yapılan araştırmalarda bunların eski Kürtlere ait olduğu ve bugün de Kürdistan'da yer yer hâlâ kendisini koruyan Yezidilik inancını temsil ettikleri anlaşıldı. Yezidiliğin kaynağı Zerdüşt dinine uzanmaktadır. Kürtler müslümanlığı kabul ettikten sonra da bu inanç yer yer ya kendini korumuş, ya da yeni biçimlere ayak uydurmuştur.

Kürtler hakkında son derece yüzeysel, eksik bilgileri olan çoğu kişi bu halkı genel olarak günümüze kadar göçebe kalmış ve yeni yeni yerleşik olmaya başlamış sanmakta, onun kültürünü de göçebe kültürü sınırları içinde düşünmektedir. Oysa, Kürdistan'da hâlâ da göçebe, yarı-göçebe aşiretlere rastlansa ve bazı aşiretler son yarım yüzyılda toprağa yerleşmiş olsa bile, Kürdistan'da yerleşik hayat çok eskidir, binyıllar öncesine dayanmaktadır. Göçebelik, daha çok hayvancılığı başlıca yaşam aracı yapan kesimlerde sürmüştür. Kürdistan'da tarla tarımının ve el sanatlarının tarihi ise çok eskidir. Urartular'dan kalma su bentleri bunun en somut kanıtı. Buradaki birçok kentin, kasabanın tarihi milattan çok öncelere uzanıyor. Bazıları ise tarihi dönemler içinde yokoldular. Bu nedenle, Kürdistan'da uygarlık da daha ilk çağlarda gelişti. Diğer yandan, Kürdistan, Mezopotamya, eski Yunan, İran, Anadolu uygarlıkları gibi tarihin en eski ve ünlü uygarlıkları arasında yeralıyordu. Kaçınılmaz olarak en başta bu uygarlıklar tarafından etkilendi ve kendisi de onları etkiledi.

Yine Kürdistan ünlü göç yolları üzerinde yeralıyordu. Doğudan batıya, batıdan doğuya gidenler, Büyük İskender, Daryüz, Timurlenk, Cengizhan ve ötekiler hep buradan geçtiler. Eski dönemlerde savaşlar, tüm yakıp yıktıklarının yanısıra bilgilerin, sanatların, ustalıkların da taşıyıcısı oluyorlardı. Cengiz'le Timur genel olarak yıkmakla yetindilerse de ötekiler genellikle işe yarar yollar, büyük tarihi anıtlar, hatta kentler bıraktılar.

Tarihin çok eski uygarlıklarına sahne olmuş Kürdistan bugün böylesine bir geriliğin içine düşmüşse bunda da şaşılacak birşey yoktur. Eski Mısır, Mezopotamya ve genel olarak Anadolu'da öyle olmadılar mı? Bir zamanlar Efes ve Bergama'da onbinlerce kişiyi alan açık hava tiyatroları vardı. Bugün ise zaman zaman böyle yerlere giden tiyatro grupları taşlanıyor... Tarihi gelişim düz bir hat izlemiyor elbet. Tarih boyunca, birçok köklü uygarlığın çeşitli etkenlerle yıkıntıya giderken dünyanın başka başka yerlerinde yeni uygarlıkların boy verdiği çokça görülür.

(DEVAM EDECEK)

kemal burkay-1966

ALLO

Ev hebû lı nav şevê
Hebûn destê wi yên tenê
Tu dıbê çavê Allo vêşarti bûn
Jı welatê mın ê dost usa dûr
Ku destê xwe bıdana gul vedıbûn
Dest pê dıkır jı dengê mın, demek nuh
Ev karê wan bû, mın famdıkır
Ew, ewên efsûnker, ew bermayiyên began

Raweran meger, destê te fedi dıkın, Allo!
Ew dest ku vedıkın guleki
Zeriye genıman û keskiya ezman
Rêyeki jı insan heya insan
Hêviyan, şabûnan, êşan
Û yên ku çerxên hesıni dıçerıxinın
Yên ku pê nin dıgırın çêtırin
Ew hemû destê te ne
Destê xwe fedikar meke lo!

Pê destê mın bıgır, Allo!
Tu dızani merıv çer berken
Pê destê mın bıgır ku wek lorık e germiya mın
Pê bıgır ku gıyayên ter mezınbın
Em bı hevra straneki delalkın
Sedsalan paş da bıhêlın, Allo!

Ev evsûn xıraw be lı rojeki
Ev serboriyên te lı tarıyê
Helbet mırov sılav dıke lı jıyinê
Bı daran şa dıbe, porê xwe dıde ber bê
De pê bıgır ji xuyê eniya mın
Ev mırcana delal ya dema me ye
Em şabûn û êşên xwe tevlıhevkın Allo!

Raweran meger, tu çıma xwe xûz dıki
Ku destê xwe bıdi lı wır gul vedıbın
Ku destê xwe bıdi ew dırevın, dıçın
Ew, ewên efsûnker, ew bermayiyên began

ALLO

O vardı gecenin içinde
O'nun yapayalnız elleri vardı
Sanki gözlerini çalmışlardı Allo'nun
Öylesine uzak ki dost ülkemden
Oysa elimi uzatsam güller açardı
Yeni bir çağ başlardı sesimden
Bunu onlar yapmışlardı, anlıyordum
Onlar, o büyücüler, o şovalye artıkları

Yalvarma ellerin utanır Allo!
Ellerin ki bir çiçeği açarlar
Buğday sarısını, gök mavisini
İnsandan insana açılan yolu
Umutları, sevinçleri, acıları
Ve demir çarkları çeviren
Ekmeği en güzel tutan ellerindir
Utandırma ellerini

Tut elimden Allo!
İnsan nasıl gülümser bilir misin
Elimden tut ki bir ninnidir sıcaklığım
Tut ki yeşil otlar büyüsün
Seninle bir türküyü güzelleştirelim
Yüzyılları ardımıza alalım Allo

Bu büyü bozulacak bir gün
Bu senin karanlıktaki öykün
Elbet insan merhaba der hayata
Ağaçları okşar, açar başını rüzgâra
Hadi tut alınterimden
Çağımızın o en güzel incisinden
Sevinç ve acımızı karalım Allo!

Yalvarma neden yalvarıyorsun
Elini uzatsan orda güller açardı
Elini uzatsan çekip giderdi onlar
Onlar, o büyücüler, o şovayle artıkları.

KİTLE'NİN 5. YILI KUTLU OLSUN!

GENÇ SOSYALİST okurları, Gazete'mizde çıkan bazı yazılarda, "ayrıntılı bilgi için bkz.", "ek bilgi için bkz." ve benzer şekillerde KİTLE Dergisinin kaynak olarak gösterildiğine rastlamışlardır. Yine genç sosyalistler yörelerinde KİTLE ile tanışma olanağını bulmuşlardır. Gazete'mizin ilk sayısında "Çıkarken" başlıklı başyazı; "GENÇ SOSYALİST yeni bir ses değildir, yeni bir ideoloji ve politika yaratmak için çıkmıyor. Varolan bir ideoloji ve politikanın İŞÇİ SINIFI SOSYALİZMİNİN gençlik içerisindeki sesi olacaktır" cümleleriyle son buluyordu. İşçi sınıfı sosyalizminin, bilimsel sosyalizm ve enternasyonalizmin propagandasını yaptığı yayınlardan birisi ve hatta en önemlisi KİTLE idi. Bu özellikleri, yani KİTLE ile GENÇ SOSYALİST'in aynı siyasi hatta bağımlı olmaları, o hattın görüşlerini değişik planlarda yansıtmaları onları KARDEŞ YAYIN ORGANLARI yaptı. Gördüğü işlevden ötürü bu kardeşlikte yol gösterici KİTLE oldu. Bu nedenle GENÇ SOSYALİST yayın programında KİTLE ile uyum halinde olmaya özel bir dikkat ve itina gösterdi.

Geçtiğimiz günlerde KİTLE 200. sayısını aştı ve 4. yılını doldurarak 5. yayın yılına girdi. Ulaştığı sayı ve girdiği yayın yılı sol ve sosyalist haftalık periyodlar içerisinde en eski rakamları gösteriyor. Belki bir FKP yayınına, bir PKP yayınına göre çok kısa bir süre. Ama ele Türkiye sosyalist ve sol hareketini aldığınız zaman, bir hayli uzun ve eski olarak değerlendirmek gerekiyor. Çileli, sabırlı, zorlu bir 4 yıl. İdeolojik üstünlüğünü öylesine kanıtlamış ki sol adına çıkan diğer yayınları bile etkiliyor. KİTLE'ye bakmadan onlara yazı yazdırtmıyor. Eksiklikler, aksaklıklar, yanlışlıklar olsa da hep ileriye, daima daha doğruya doğru yürünülen bir 4 yıl. Kendi yanlışlıklarını yine kendisinin görmesi ve bunu dobra dobra söyleyerek özeleştirisini yapabilmesi de KİTLE'nin kendisine olan güveninden kaynaklanıyor. KİTLE bağımsız, özerk bir yayın değil. O'nu yansıtıcısı olduğu hattan koparıp başlı başına değerlendirmeye kalkmak bizi yanlış sonuçlara götürür. Biz bu yazımızda KİTLE'yi gelişimi içinde değerlendirirken bu gelişimi yansıtıcısı olduğu siyasi hatla birlikte ele alacağız. Bu nedenle işe kısaca da olsa 12 Mart döneminden başlamak gerekiyor.

12 Mart Muhtıra'sının verilişiyle birlikte girilen dönemin topluma neler verdiği üzerinde durmaya pek gerek yok. Kan, terör, işkence, alabildiğine sömürü, yani faşizm ne ise o. 12 Mart faşizminin sosyalistlere tek yararı sosyalist hareketin zaaflarını, eksiklik ve yanılgılarını somut olarak göstermesi -görmesini bilenler için- oldu. Bugünlerde sosyalist hareket geçmişi ile bol keseden övünenlerle, "kuru-sıkı" atanlarla dolu. Bunlardan birisi "57" yıllık olduğunu iddia eden "utkan" ama aslında "uyuşkan ve unutkan" parti. Bu "vasıflarını" 12 Mart dönemi boyunca da gösterdi. Programsız, yayınsız, herhangi bir kitle çalışmasından yoksun geçirdi faşist dönemi. Öylesine sessizdi ki mahkemelerin dolup taştığı günlerde, bu çizgiden olanlara rastlanılamadı. "Örgüte saygı"dan sıkça söz eden bir diğeri -ki 12 Mart'a gelinceye dek % 51'ciliğin bayraktarlığını yapmıştı- "12 Mart'ta büyük burjuvazi işçi sınıfı partisini kapattı" diyebildi. Halbuki dünyanın hiç bir yerinde, hiç bir burjuvazi, bir işçi sınıfı partisini kapatamaz. O'nu yasaklayabilir ama kapatamaz. Çünkü işçi sınıfının siyasi örgütlenmesi burjuvazinin kapatabileceği bir karakter taşımaz.

İşte faşizmin sosyalistlere gösterdiği başlıca şey bu oldu. Sağlam, sınav günlerine hazırlıklı bir örgüt. Her şart altında, kesintisiz mücadeleyi sürdürecek, işçi ve emekçi kitlelere yol gösterecek bir örgüt. Bilimsel sosyalizmle donanmış ve bilimsel sosyalizmi maddi güce dönüştüren bir parti.

İleride KİTLE'yi çıkaracak olan siyasi hareketin nüveleri bu şartlar altında, bu dönemde oluştu. Sınırlı da olsa yaptığı çalışmalarla kendisini geliştirdi. O zamanlar sol ve sosyalist hareketin durumunu tanımlayacak tek kelime "ilkellik" olabilir. Tartışılan konuları kabataslak hatırlatmak bile bugün ulaşılan noktada okuyucuyu tebessüm ettirecektir; partiye gerek var mı, yok mu? Türkiye'de işçi sınıfı var mı? Varsa devrime öncülük edebilir mi? Devrim kırlardan şehirlere mi, şehirlerden kırlara mı yayılacaktır?

Bütün bu sorulara verdiği cevaplarla, parti konusunda dönemin en ileri noktasını teşkil etmesiyle ve kadroların en çok sıkıntısını çektiği bölünmüşlüğü tespit etmesiyle. Dr. Hikmet Kıvılcımlı zamanın en önde giden görüşlerini taşıyordu. KİTLE'yi çıkaranların Kıvılcımlı'ya olan yakınlıkları da buradan kaynaklanıyordu. Daha sonraki gelişim içerisinde Kıvılcımlı'nın birtakım tespitlerinde doğruluk payı olmakla birlikte bunlara küçük-burjuva, hayalci çözümler önerdiği kısaca ütopyacı sosyalist olduğu değerlendirilecek ve ilk derli toplu eleştirisi yapılacaktır.

KİTLE, 1974 Mart'ında yayın hayatına girdiğinde önüne görev olarak işçi sınıfının bağımsız ideoloji ve politikasının savunulmasını ve kadrolara benimsetilmesini koyuyordu. İşçi sınıfı ideoloji ve politikası bağımsız bir örgütlenmede somutlanmakta gecikmedi. KİTLE bundan sonra bu hattın görüşlerini yansıttı. 1974 Haziran'ında kurulan TSİP de aynı hattı savundu. Böylelikle ideolojik-politik ve örgütsel bir bütünlük oluştu. Bu bütünlük işçi sınıfı siyasi hareketinin belkemiği oldu.

KİTLE gençlik hareketine, onun sorunlarına eğildi. Zaaf ve yanılgılarını göstererek çözüm yolları önerdi. İşçi sınıfının öncü siyasi hattı genç kuşaklara karşı olan görev ve sorumluluklarının bilincindeydi. Yapılan çalışmaların gençlik içerisinde yarattığı birikim üzerine GSB (Genç Sosyalistler Birliği) kuruldu ve "Sosyalist Gençlik" çıktı. GSB ve Sosyalist Gençlik' in ana kadrolarını 12 Mart döneminde THKP-C hareketinden kopan ve Kıvılcımlı'ya yakınlık duyanlar teşkil ediyordu. Ancak onlar Parti'nin gelişen, güçlenen yapısını ve yerine getirdiği fonksiyonları göremediler. Bir gömlek gibi giydikleri "Doktorculuğu" çıkarıp "antidoktorculuğa" ve "sol"a savruldular. Parti' nin örgütsel hattını terk ettiler. Önce "öncü" yaratmaya çalıştılar, sonra da "öncü"nün zaten "varolduğunu" keşfedip, İDD'ci oldular.

Bu sıralarda güç kazanmaya başlayan İDD çizgisi izlediği oportünist politika ve kullandığı makyavelist metodlarla bazı sendika ve demokratik örgütlere hakim oldu. Türkiye solundaki en akla gelmedik gruplardan "ilerleyenler" oldu. İDD oportünizminin etkisi TSİP'te de görüldü. TSİP 1. kongresinde bazıları aleni bir şekilde İDD'yi savundu. İDD savunucularının başını çeken bir kişi TSİP'i işçi sınıfı partisinin örgütsel bütünlüğü içinde düşünmeyerek kendi deyimi ile bir "geçiş partisi" olmasını istedi. Ne var ki kongre bu görüşleri mahkum ederek, Parti'nin bağımsız varlığını cümle aleme ilan etti. Bu kişi ve çevresinde toplanmış küçük grup Parti dışına düştü. Ancak Kongrede bu kişinin görüşlerine birçok noktada katılan bazıları Parti' nin demokratik merkeziyetçi işleyişine uyacaklarını beyan ederek TSİP'te kaldılar. Bu kişiler daha sonraları oportünist görüşlerini fırsat buldukça KİTLE'ye sokuşturdular. GENÇ SOSYALİST'in bu kongrede "gençliğin sosyalist örgütlenmesi" altbaşlığı altında alınan karar ışığında çıktığı dönemde de bu tür bir sokuşturma yaparak sağ oportünist bir gençlik gazetesi ile gazetemizi kardeş yayın ilan ettiler. Ama bu oportünist görüşler KİTLE'ye asla egemen olamadılar.

Ne var ki bu oportünist eğilimler 1977'nin sonlarına doğru iyice cesurlaştı ve legalizmle birleşerek likidasyona yöneldi. Likidasyon başarıya ulaşamamasına rağmen, resmi isim ve yetkilerin sağladığı kolaylıkla parçayı bütünden koparmayı, gittikleri yere doğru TSİP adını da götürmeyi başardılar. Böylece KİTLE' nin takipçisi olduğu siyasi hatta bir ayrışma oldu. Bu durumda KİTLE likidatörlerin eline bırakılamazdı. Bu O'nun şimdiye kadarki bütün uğraşlarına ve varlığına ihanet anlamını taşırdı. KİTLE Parti hattına ortodoksça bağlı, hareketin asli sahiplerince çıkarılıyor şimdi. Ancak tasfiyeciler de KİTLE adını kullanarak gazete çıkarmayı sürdürüyorlar. Bu onların karışıklıktan medet uman politikalarının bir parçası. Ne çare ki bu çabaları pek uzun sürmeyeceğe benzemekte. Kolektivitenin gücü, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da küçük burjuva bireyciliğini ve "ben-merkezciliği" mahkum edecektir.

Yerimiz elverdiğince KİTLE'nin 4 yıllık yayın hayatındaki gelişimini anlatmaya çalıştık. KİTLE'nin bu 4 yıl boyunca yerine getirdiği görevleri şöyle sıralayabiliriz:

— İşçi sınıfı biliminin propagandasının yapılması, son derece düşük olan ideolojik seviyenin yükseltilmesi, bilimin ileri unsurlara kavratılması.

— İşçi sınıfı biliminin kopmaz parçası proletarya enternasyonalizminin bütün boyutlarıyla propagandasının yapılması. Milliyetçiliğin her çeşidinin alabildiğine yoğun olduğu ülkemizde bunların üzerine cesaretle gidilmesi, işçilerin birliği-halkların kardeşliği şiarının özümsetilmesi.

— Sosyalist hareketin uzun yıllar işçi hareketiyle birleşip, aynı kanalda toplanamaması ve uzun yıllar ideolojik seviyenin son derece düşük kalması nedeni ile bölünmüş durumda olan sosyalist hareketin ilkeli ve kalıcı birliği yolunda çaba harcanması.

— İlkelerde savaş-devrimci kardeşlik şiarına uygun olarak sapmalara karşı amansız bir ideolojik mücadele vermesi.

— Dünya gericiliğinin baş destekçisi maoculuğa karşı mücadeleyi başlatması ve onun "sol" maskesinin yırtılıp atılması karşı-devrimci yüzünün açığa çıkması doğrultusunda kararlı ve militan bir politika izlemesi.

— İleri işçilere yol göstererek sendikal hareketin sınıf sendikacılığı rayına oturması için çaba harcanması.

Objektif bir bakışın ulaşacağı sonuç KİTLE'nin bu görevleri hakkıyla yerine getirdiğidir. Ama elbette bütün bunlar sonuçlanmamıştır ve KİTLE'ye yine aynı konuları daha ileri noktalara ulaştırmak için büyük görevler düşüyor. Bu görevleri hakkıyla yerine getirecek başkaca bir yayın da yok Türkiye'de. GENÇ SOSYALİST yayın hayatına başlarken yazdığı ilk başyazıda söylediği yolda, İŞÇİ SINIFI SOSYALİZMİNİN yolunda kararlıca yürüyor. Aynı hatta yürüyen KARDEŞ YAYIN KİTLE'ye uyumlu politikasını aksatmadan sürdürüyor ve KİTLE'ye inanıyor. KİTLE'ye olan inancımız işçi sınıfımızın siyasal hareketinin belkemiğine olan inancımızdandır. Biliyoruz ki bu hat burjuvizinin, likidatörlerin, sağlı-sollu sapmaların tüm saldırılarına rağmen gelişecek, güçlenecektir. Biliyoruz ki bu hat işçi sınıfının haklı davasının başarıya ulaşmasının da teminatıdır. Bu inancımızla KİTLE'YE 5. YILIN KUTLU OLSUN, diyoruz.

İNCİRLİ

MC'nin düşmesiyle birlikte, faşist baskı ve terör görülmemiş boyutlara ulaşmıştır. Devlet kademelerinde elde ettikleri mevzileri kaybetmek kaygısı ile daha da hırçınlaşan faşistler, demokrasiden yana güçlere azgınca saldırıyor. Toplu katliamlar düzenliyor. Fabrikalar, tarlalar, okullar ilericilerin yurtselverlerin katledildiği yerler oluyor. Bütün bunlar burjuvazinin kolluk kuvvetleri desteğinde gerçekleşiyor.

Emekçilerin yoğun olduğu Altındağ'da da saldırılar sürüyor. Bunlar özellikle ilerici öğrenci ve öğretmenlerin bulunduğu İncirli Lisesi'nde yoğunlaşıyor. Son olarak lisemizde 12 Mart faşizmi ve 30 Mart katliamını protesto eden antifaşist gösteriye polis saldırdı. Takviye alarak gelen ve Vali'den izin aldıklarını söyleyen polisler öğrencileri dağıtmak istedi. Göz yaşartıcı bomba attılar. Daha sonra kurulan barikatları aşarak, kız-erkek demeden sıra, cop, ve dipçiklerle acımasızca vurmaya başladılar. Bu saatlerce sürdü. Bu gözü dönmüş saldırganlar, velilerin okula gelmesi ve saldırıyı protesto etmesi üzerine durmak zorunda kaldılar. Bu arada egemen güçlerin maşası ve sosyalizmin düşmanı maocu provakatörler, boş durmadı. İhbarcılıkta şampiyon olduklarını kendilerini hâlâ demokrat görmekte ısrar eden sol revizyonistlere de kabul ettirdiler. Karşıdevrimci yüzleri, kitleler nezdinde birkez daha gözler önüne serildi. Grupçu anlayışlarını her şeyin üstünde gören sol revizyonistler ise lafta keskin, pratikte pasif olduklarını hayatın içinde bir kez daha ispat ettiler. Bütün bunlara rağmen Genç Sosyalistler kavgada kararlılıklarını göstermişler ve en ön safta yer almışlardır.

SİVAS

Sivas Meslek Yüksek Okuluna idare ve faşist işbirliği ile karanlık oyunlar tezgahlanmaktadır. Okula güvenlik için gönderilen polisler, öğrenci olmayan faşistlerin okulda kol gezmelerine seyirci kalmaktadır.

6.4.1978 gecesi idarenin faşistlerle işbirliği sonucu devrimcilere saldırılmış, bazı ilerici arkadaşlar yaralanmıştır. Ancak faşist saldırı püskürtülmüştür. Faşist saldırılar bizim mücadelemizi engelliyemeyecektir.

TRABZON

Trabzon Amatör Tiyatro Derneği 27 Mart Dünya Tiyatrolar Günü nedeniyle "Kültür ve Sanat Şenliği" adlı geceler düzenledi. 1 Nisanda sona eren "Şenlik"de kültür ve sanata ilişkin konferansların yanında "Şili'de av" oyunu ve "Sabahattin Ali'yi anma gecesi" düzenlendi.

Militan sanat olgusunu hayata geçirme uğraşında başarılı çalışmalar sergileyen Trabzon Amatör Tiyatro Derneği gelecek dönemde "Pir Sultan Abdal" adlı oyunu hazırlayacak.

MERZİFON

Merzifonda Halkevinin "Bağımsızlık, demokrasi, barış, özgürlük" mücadelesinde kararlı olarak yoluna devam etmesi ve çalışmalarını yoğunlaştırmaları, demokrasi düşmanlarının içine korku salıyor. Korkunun telaşı içinde çareyi 14 Mart günü Merzifon Halkevini bombalamakta gören faşistler, bilmelidirlerki, bizleri mücadelemizden ayıramayacaklar, mücadelemizi hiçbir güç engelliyemeyecektir.

MERZİFONLU
GENÇ SOSYALİSTLER

ÇORUM

16 Mart İstanbul katliamını protesto etmek ve tüm yurtta "Faşist katliamları" protesto amacıyla yükselen anti-faşist tepkilerle dayanışma içerisinde olmak için, Çorumda da kitle eylemleri yapıldı. SGB engüçlü kitlesiyle bu eylemlere katılarak, eylemlere damgasını vurdu. Emniyet (!) kuvvetleri, halkın yükselen tepkisini engelleyebilmek için elinden (!) geleni yaptı. Bu çağ dışı engeller sosyalistlerin öncülüğünde yükselen kitlesel tepkileri engelliyemez.

ADANA

Faşist terörler, okullarda da şiddetle protesto edildi. Öğrenciler sabahleyin okula geldiklerinde Genç Sosyalistlerin çabalarıyla, ilerici gençler arasında kaynaşma başlamıştır. Genç Sosyalistlerin öncülüğünde sınıflarda toplantılar yapan öğrenciler "Faşizme Geçit Yok" sloganlarıyla okul bahçelerine indiler. Özellikle Sanat Okulu ve Karşıyaka Lisesinde kitle halinde olan gösterilerde, faşist yuvalarının dağıtılması gerektiği ve bu uğurda verilecek mücadelede demokrasi güçlerinin eylem birliğinin pekiştirilmesi gerektiği dile getirilmiştir.

Gösteriler and içilerek bitirilmiştir.

Gösterilere polisler saldırmış ancak, polis saldırısı gösterileri engelleyememiştir.

SAĞLIK EMEKÇİLERİ VE GENÇ SOSYALİSTLER

Sıtma Eradikasyon İşçileri sabahleyin katliamı protesto etmek amacıyla toplandılar. Bir Genç Sosyalist, katliamın maddi temellerini anlatmış, sosyalistlerin ilerici demokratların ve yurtseverlerin anti-faşist bir cephe oluşturarak, faşist yuvaların kökünü kazımak için harekete geçmelerinin zamanının çoktan geldiğini ve geçmekte olduğunu vurgulamış, sağlık iş kolunda grevin yasak olduğunu söyleyerek sözlerini bitirmiştir.

Daha sonra and içilerek dağılmıştır.

GENÇ SOSYALİST
Adana Muhabiri

ANKARA

BARTIN

Bartın'da Karadeniz DEV-GENÇ, Halkevi, SGB, Zonguldak DEV-GENÇ, TÜM-DER DİSK DEV-MADEN SEN, POL-DER Bartın şubeleri dağıttıkları ortak bildiride, 16 Mart günü İstanbul Üniversitesinden çıkmakta olan öğrencilere yapılan ve 6 kişinin ölümüne sebep olan saldırıyı kınayarak, DİSK' in ve bazı demokratik kuruluşların "faşist katliamları" protesto amacıyla düzenledikleri uyarı grevlerini ve boykotlarını tüm güçleriyle desteklediklerini açıklamışlardır. Faşizme karşı mücadelede ileriye atılmış, olumlu adımlar olarak değerlendirdiğimiz bu türden ortak eylemlerin devrimci demokrat dayanışma ve giderek tüm anti-faşist güçlerin eylem birliği yolunda önemli sonuçlar doğuracağı açıktır.

KIRIKKALE

Kırıkkale'de Genç Sosyalist arkadaşımız Ramazan Aydın, faşistler tarafından saldırıya uğramış, ağır şekilde yaralanmıştır. Tüm yurtta devrimci-demokratlara karşı sürdürülen bu türden saldırıların bir parçası olan olay Kırıkkale'de öteden beri amansızca faşistlerle mücadeleyi sürdüren genç sosyalistleri durdurmak bir yana bir an dahi duraklatmayacaktır. Faşistlerin yaptıkları yanına kalmayacaktır. Kırıkkale'de yükselen sosyalist harekete bağlı olarak SGB, mücadelesini sürdürecektir. Ramazan arkadaşın sağlık durumu iyiye gitmektedir.

SİNCAN

Sincan Halkevinin düzenlediği "Emekçi gençlik" toplantısı 7 Nisan günü yapıldı. SGB Genel Sekreteri Vural Çakır'ın da bir konuşma yaptığı gecede folklar tiyatro ve koro gösterileri sunuldu.

Sincan gençliğinin ve emekçi halkın katılımı ile izlenen gece coşku içinde sonlandı.

TURHAL

Turhal Ticaret Lisesinde 20 Mart direnişi Genç Sosyalistlerin önemli etkileriyle büyük bir devrimci-demokrat kitle ile gerçekleştirildi. Yapılan forumda yurt çapında sürdürülen faşist saldırıların içeriği, demokratların bu saldırılara karşı tavırları ve mücadele kararlılıkları dile getirildi.

Öte yandan, Turhal Lisesinde, dağıtılan faşist öğretmenlerin geri gelmesini isteyen faşistler okulda boykot koymaya çalışmışlardır. Ancak karşılarında sosyalist devrimci-demokrat öğrencileri bulunca bu emellerine erişemediler. Dışarıdan getirdikleri faşistlerle öğrencilere sadırmaya çalışmışlar ancak bunu da başaramamışlardır.

* 30 Mart'ta gece afiş yaparken yakalanan SGB Şube Başkanı Mehmet Demir ve bir üye arkadaşa karakolda dayak atılarak ağır küfürler söylenmiş, 32 saat göz altında tutulmuşlardır. Ayrıca iki yönetim kurulu üyesi arkadaşın evleri sudan bahanelerle aranmıştır. Bu baskılar Sosyalist Gençlik hareketinin önünde hiçbirşeydir. En ağırlarını dahi sosyalist gençlik hareketi ezip geçecektir.

ANKARA DHKD YÖNETİCİSİ M. BOZKURT TUTUKLANDI

Ankara DHKD yönetim kurulu üyesi Mehmet Bozkurt, SGB'nin 1. Kuruluş Yıldönümünde yaptığı konuşmasında "bölücülük" yaptığı iddiasıyla tutuklandı. Kürt halkı ve ulusal hakları üzerinde ötedenberi sürdürülen ağır baskıların bir parçası olan bu uygulamayı da en şiddetli bir şekilde protesto ediyor ve Kürt Halkına yönelik tüm baskıları kendimize yapılmış sayacağımızı bir kez daha hatırlatıyoruz.

Bilindiği gibi Roja Welat gazetesi nedeniyle kısa bir süre önce Ankara DHKD Başkanı Hazım Kılıç da tutuklanmıştı. Burjuvazinin azgınlaşan şovenizminin boy hedefi ettiği Roja Welat ve DHKD'nin mücadelesinde tüm "gerçek" demokratların desteğini göstermesi şarttır.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ, HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!
KAHROLSUN ŞOVENİZM!...

D. YOL'un faşizme karşı mücadele anlayışı

(Baştarafı sayfa 7'de)

yana hayat tarafından da pek rağbet görmedi. Bize kalırsa göreceği de yok. Ama umut fakirin ekmeğidir...

".... Kısa vadede bu konuda elde edilebilecek olan başarılar belki de son derece sınırlı olacaktır. Emekçi halk güçlerinin anti-faşist, anti-oligarşik mücadelesi uzun ve çetin bir savaş yolundan geçerek başarıya ulaşacaktır. Kuşku yoktur ki, bu savaşın düz bir çizgi izlemeyecek olan, inişli çıkışlı karmaşık yapısına uygun olarak direniş komitelerinin gelişimi de, basitçe bir olay olmayacaktır. Bunun sonucu olarak da direniş komiteleri *en gerçek* şekliyle, bu karmaşık sınıf mücadelesinin sıcak pratiği içinde ve faşizme karşı mücadelenin yükseldiği alanlarda, emekçi halk iktidarının birer çiçeklenmesi olarak yaratılacak ve geliştirilecektir." (11)

Bizim asıl anlayamadığımız hayatın böylesine acilen dayattığı bir olgunun "en gerçek şekliyle" yaratılmasının bu hızlı başlangıçtan sonra neden ileri bir tarihe bırakıldığıdır. Kaldı ki, ortada da somut bir gelişme yoktur. Bu girişim gene yakın geçmişte ortaya atılan ve bolca reklamı yapılan UDC'ye talihsiz bir biçimde benzemektedir. İlk günlerde "çığ gibi"(!) büyümesine rağmen bugün hâlâ ortalarda görülmeyen bu cephe nasıl "ilerlemecilerin" cephesi olmaktan öte gidemediyse direniş komitelerinin de D. Yol'culardan başka mensubu olmayacağını söylersek yanılmayız.

Halk kitlelerinin faşizme karşı yükselen tepkisini başta işçi sınıfı olmak üzere demokrasi güçlerinin genel ortak eylemine dönüştürmek mümkün olmaktadır. Bugünkü mücadelenin ön şartı da bu potansiyelin en iyi biçimde değerlendirilmesidir. Tüm anti-faşist siyasi güçlerin ortak mücadele programı oluşturmak için çaba göstermesi ve pratik eylemlerde bu doğrultuda somut adımlar atılması gene günümüzün görevlerindendir. Anti-faşist mücadelenin kitle mücadelesi olduğunu teori de pratik de göstermektedir. Grupçuluğun gözüne perde çektiği çizgilerin sekterliği uzun sürmeyecektir. Tüm benzeri hayalci girişimler somut pratiğin sert kayalarına çarparak eriyip gideceklerdir.

Faşizmi geriletme mücadelesinin yükseldiği günümüzde genç sosyalistlerin görevi gençlik içinde anti-faşist mücadele konusundaki yanlış eğilimlerin üstüne gitmek ve ilkeli birlik konusundaki ısrarlı tutumunu sürdürmektir.

D. Yol'un görüşlerini baştan da söylediğimiz gibi etraflı bir eleştiriye tabi tutmadık. Ancak konunun güncelliği nedeniyle ele aldık. İlerde sırası geldikçe diğer görüşlerine de değineceğiz.

(1) *G. DİMİTROF, SEÇME ESERLER I, TEMEL YAY. 1974* Syf. 293
(2) *D. YOL SAYI: 13*
(3) *D. YOL SAYI : 13*
(4) *DİMİTROF a.g.e. Sayf. 294—295*
(5) *D. YOL SAYI: 13*
(6) *D. YOL SAYI: 13*
(7) *D. YOL SAYI : 13*
(8) *LENİN, "Sol" Komünizm, Sol Yay. Syf. 72—73*
(9) *D. YOL SAYI : 13*
(10) *D. YOL SAYI : 16*
(11) *D. YOL SAYI : 16*

İŞÇİ, KÖYLÜ, ÖĞRENCİ GENÇLER
YURTSEVERLER!

2. Dünya savaşından çıkıldığında bir yanda emperyalist-kapitalizm gerilemiş, etki alanı daralmış, öte yanda ise sosyalizm güçlenmiş ve bir dünya sistemi olmuştu. Bu şartlarda başını ABD emperyalistlerinin çektiği gerici güçler sosyalist sistemin gelişimini engellemek amacıyla bir saldırganlık paktı olan NATO'yu kurdular.

Bundan 29 yıl önce kurulan NATO kalıcı ve sürekli bir dünya barışının önündeki en büyük engellerden biridir.

NATO, insanlar arasında, onların renkleri, dilleri, dinleri ne olursa olsun dostluğun ve kardeşliğin kurulmasını engellemeye, politik ortamı sürekli gergin tutmaya yöneliktir.

NATO, dünya gericiliğinin ABD emperyalizminin güdümünde olarak halklara yöneltdiği bir tehdit ve baskı unsurudur. Mazlum ulusların kurtuluş mücadelelerine karşı kullanılan bir silahtır.

NATO, kapitalizmin yani sömürünün ve zulmün sürdürülmesini sağlamaya hizmet etmektedir.

NATO, gelişen, etkisini yerküresinin her yanında gittikçe daha fazla hissettiren sosyalizmin düşmanıdır.

Kardeşler,

Türkiye işte bu NATO'ya üyedir. Emperyalizme bağımlı Türkiye tekelci burjuvazisi, siyasi plandaki temsilcileri vasıtasıyla Türkiye'yi NATO'ya sokmuştur.

NATO'nun kuruluşunun 29., Türkiye'nin NATO'ya sokuluşunun 26. yılında, bizler kalıcı bir dünya barışından yana olduğumuz için NATO'YA HAYIR diyoruz. Dünya halklarının kardeşliğinden, mazlum ulusların kurtuluş mücadelelerinden yana olduğumuz için NATO'YA HAYIR diyoruz. Türkiye'nin emperyalizmden bağımsızlaşması, ulusal bağımsızlığa kavuşması yolunda NATO'YA HAYIR diyoruz. Ulusal bağımsızlığın yegane ve gerçek teminatı sosyalizmden yana olduğumuz için NATO'YA HAYIR diyoruz.

KAHROLSUN EMPERYALİZM!

SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ

NATO'YA HAYIR!

II. Dünya Savaşının hemen ertesinde, "soğuk savaş"ı başlatan emperyalistler sosyalist ülkeleri çeviren kapitalist ülkelerin askeri güçlerini birleştirerek NATO'yu kurdular. Korkuyorlardı, savaşın yıkıntıları içinden Doğu Avrupa'da halk demokrasileri doğuyordu. Sosyalizm bir sistem haline geliyordu. Sonlarının yaklaşmakta olduğunu sezdikleri için, bunu geciktirebilmek için kurdular NATO'yu. Birbirlerine bu kadar sarılmalarının da boşuna olduğu artık ortaya çıkıyor. Sosyalist sistem işçi sınıfı hareketi, ulusal kurtuluş hareketleri ve dünyanın barışsever güçleri yumuşama politikalarıyla onların "soğuk savaş"ını boşa çıkardı. Sosyalist ülkelerin "NATO ve Varşova Paktlarının karşılıklı dağıtılması" önerisini kabul etmeyerek NATO'yu saldırganlık amacıyla kurduklarını bir kez daha gösteriyorlar. ABD'nin başını çektiği NATO'nun tek amacı "Sovyet tehlikesi"değil. Aynı zamanda Avrupa'da ve Orta Doğu'da gelişen devrimci hareketleri bastırmak. Silahlarını gerekirse NATO içindeki ülkelerde işçi sınıfının iktidara gelmesi halinde kullanacaklarını açıkça söylüyorlar. Carter'in İtalya'da komünistlerin iktidara gelmesi durumunda müdahale edilebileceğini söylemesi yalnızca bir örnek.

Türkiye'de emperyalizmin bu saldırgan örgütüne 1952 yılında üye oldu. Silahlanmayı kışkırtan emperyalistler Türkiye bütçesinin 1/3'ünü militarist amaçla kullandırıyorlar. Türkiye'de yol, su, elektrik gibi ihtiyaçların bile giderilemediği gözönüne alınırsa bu paranın nasıl boşa harcandığı anlaşılır.

Dünya barışsever güçlerinin yanında Türkiye gençliği de önemli bir mücadele verdi, NATO'ya karşı. Türkiye'de ilerici gençlik 1968'lerde anti-emperyalist bilincin gelişmesinde övgüye değer bir rol oynadı. NATO'ya, Amerikan üslerine, 6. Filo'ya karşı yiğitçe direndi. Can verdi. Devrimci gençlik hareketi ilk şehitlerini 68'lerde bu uğurda verdi. Egemen güçler ve onların beslemeleri NATO'ya, emperyalizme bağlılıklarını, yurtseverlere zulüm ederek, kurşun sıkarak, tutuklayarak gösterdi. Ama 68'lerde yükselen bayrak şimdi emekçi halkımızın elinde daha kararlı ve tutarlı olarak yükseliyor. Dünya, barış, demokrasi ve sosyalizm güçlerinin yanında Türkiye işçi sınıfı ve halk güçleri seslerini fabrikalarda, tarlalarda, okullarda, miting alanlarında emperyalizme karşı daha gür bir şekilde yükseltiyorlar. Bağımsızlık, kalıcı bir dünya barışı, halkların kardeşliği için, emperyalizmin bekçisi NATO'YA HAYIR!

24 NİSAN GENÇLİĞİN ULUSLARARASI BİRLİK VE DAYANIŞMA GÜNÜ

Günümüzde Dünya Gençlik Hareketi, toplumsal diamizmin baş döndürücü hızlılığı karşısında nicelik ve nitelik olarak hızla gelişmekte ve tarihsel gelişimin zorunlu bir sonucu olarak sürekli gelişip, güçlenen sosyalist dünya görüşünün ve sosyalist ülkeler topluluğunun toplumsal-ekonomik ve ideolojik üstün başarılarından etkilenmektedir.

Çürümüş emperyalist - kapitalizmin halklara ve onun gençliğine sömürüden başka hiç bir şey vaadetmediğini gören dünya gençliği, emperyalizmin etkinlik alanının daraltılması, faşist diktatörlüklerin yıkılması, sömürgeci-ırkçı yönetimlerin devrilmesi, halkları birbirine kırdıran savaşların önüne geçilmesi ve tekellerin egemenliklerinin kırılması uğrundaki mücadeleye her geçen gün büyüyen bir şekilde katılmakta, dünya devrimci sürecinin emperyalizm ve tüm dünya gericiliği karşısındaki ezici başarılarında önemli bir rol oynamaktadır.

Ortak düşman emperyalizmin dünya çapında geriletilmesi ve yok edilmesi için verilen bu mücadelede dünya gençlik hareketi, "halkların kardeşliği" temel ilkesini kendisine şiar edinmiş olarak birlik ve beraberlik ruhu içerisinde mücadelesini yürütmektedir. Enternasyonalizmin yüce anlayışıyla verilen bu mücadelede ülkeler gençliğin, kendisi için en önemli enternasyonalist görevin kendi ülkesindeki gençlik hareketini örgütlü olarak geliştirmek ve o ülkelerde emperyalizmin kolunu kesmek için verilen genel mücadeleye tabi kılmak olduğunun bilinciyle ülkesindeki ilerici-devrimci hareket ile her geçen gün daha kararlı ve militan bir şekilde kaynaşmakta, işçi sınıfı ve müttefiklerinin ortaklaşa verdikleri bu mücadele içerisindeki yerini layıkıyla almaktadır.

Bugün dünya gençliği kendisine düşen enternasyonalist görev ve sorumlulukları tam anlamıyla yerine getirmekte, emperyalizme ve tüm dünya gericiliğine karşı yürütülen genel mücadelede vazgeçilmez maddi bir güç oluşturmaktadır.

İşte böylesi bir bilinç ve ruhla, komünist gençlik enternasyonalinin şanlı geçmişi üzerinde temellenen Dünya Demokratik Gençlik Federasyonunda (DDGF) örgütsel birliğini bulan dünya gençlik hareketi, DDGF nin önderliği altında her yılın 24 Nisan'ını Gençliğin Uluslararası Birlik ve Dayanışma Günü olarak kutlamakta, dünya gençliğinin enternasyonalist birlik ruhunu her 24 Nisan günü, dünya çapında çeşitli eylemlerle dile getirmektedir.

Elbette Türkiye gençliğinin de dünya gençlik hareketi karşısında önemli görev ve sorumlulukları bulunmaktadır. Bunların en başta geleni de Türkiye gençliğinin, işçi sınıfının öncülüğünde verilen anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede örgütlü ve yığınsal bir şekilde yerini almasıdır. Türkiye gençlik hareketi her geçen gün gelişmekte, yığınsallaşmaktadır. Ancak bu yığınsallaşma henüz örgütlü olmaktan oldukça uzaktır. Örgütsüzlük ve başıboşluk hareketin her anında kendisini hissettirmekte, potansiyel olarak sürekli gelişen hareket, örgütsüzlük ve dağınıklık nedeniyle kalıcı başarılar elde edememekte, burjuvazinin saldırılarına göğüs germemektedir.

Türkiye gençlik hareketindeki bu temel zaaf, hareketin başarı şansını sürekli olarak azaltırken, Türkiye gençliğinin enternasyonalist görevlerini de layıkıyla yerine getirmesinde büyük bir engel teşkil etmektedir. Bu önemli zaafın giderilmesi ve enternasyonalist görevlerin tam olarak yerine getirilmesi ancak gençlik hareketi önünde duran örgütsüzlük ve dağınıklık engelini aşmakla mümkün olacaktır.

Bu engelin aşılması ise ancak henüz gelişmekte olan sosyalist gençlik hareketinin işçi gençlik temelinde otorite haline gelmesi ve demokratik gençlik hareketini yönlendirmesi ile sağlanabilecektir. Sosyalist gençlik hareketinin işçi gençlik temelinde güçlenmesi Türkiye gençlik hareketinin başarısının ve kalıcılığının tek güvencesidir. Türkiye demokratik gençliği toplumsal muhalefet içerisindeki onurlu yerini, ancak sosyalist gençlerin öncülüğü ile ulaşabilecek, işçi sınıfının öncülüğündeki bu mücadeleye örgütlü bir şekilde katılabilecektir.

Sosyalist gençlik hareketi ve onun örgütsel olarak somutlandığı Sosyalist Gençlik Birliği enternasyonalist görevlerinin bilincindedir. Ve bu bilinçle Türkiye gençlik hareketinin örgütsüzlüğü sorununa somut çözümler getirmekte, bu yolda büyük bir özveriyle mücadele etmektedir. Ve yine bu bilinçle her yılın 24 Nisan'ını büyük bir azim ve coşkuyla kutlamakta, enternasyonalizmin bayrağını her geçen gün daha yükseklerde dalgalandırmaktadır.

● Sahibi M.A.Ayan ● Sorumlu Müd: Mehmet Saltoğlu ● Adres: Abdülatifpaşa Sok, Fatinoğlu Apt. 17/7 Aksaray İSTANBUL ● Yazışma Adresi: İnkilap Sok. No. 5/11 Yenişehir - ANKARA ● Abone : 6 aylık 50 TL. 12 Aylık 100TL. ● Dizgi: ÇIĞ Yayıncılık ● Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri, ANKARA

....
....
....